

- 24 fortællinger om dig, mig og Gud

Indhold

1. De dødes land
2. Den lykkelige prins
3. Alene på sommerlejr
4. Den, der venter på noget godt, venter aldrig for længe
5. Det største tab
6. Dronningen, Henry og mig
7. En sang i mørket
8. Eventyret om kongen og Den Slibrige Svend
9. Mennesker på gaden
10. Hænder
11. Festen; en kalabas med palmevin
12. David og kongen
13. Hvilket mærke går du med?
14. Hvor er din bror?
15. Asger og munken
16. Aldrig alene
17. Johannes' nattesyner
18. Lyset i mørket
19. Gud besøger verden
20. Reflekser, månen og verdens lys
21. Vestenvind og hård kuling
22. Vinnie Veronika Viola Vilhelmsen
23. Will you send me away?
24. Åndemod og velfærdsfred

fortæl!

I denne lille bog har vi samlet 24 fortællinger fra forskellige bidragsydere, som alle har noget på hjerte. Fortællingerne er meget forskellige; nogle er eventyr, nogle er personlige beretninger og andre er genfortællinger fra Bibelen. Men ét er fælles; de er alle sammen fortællinger, der kan lære os noget om det at være menneske.

I vores dagligdag er vi alle sammen medforfattere til forskellige fortællinger og historier, og vi er på den måde selv med til at skabe fortællingerne. De fortællinger, der sætter sig bedst fast - det kan være dem fra Bibelen, avisen eller en pixibog - de lærer os noget om os selv og hinanden. Det er en erfaring, der ikke må gå tabt, og som vi derfor gerne vil bevare og give videre. Så vælg de fortællinger du bedst kan lide; tag dem med dig og brug dem sammen med dine FDF børn, dine venner eller dine medledere til andagter, kredsture, godnatlæsning eller hvad du har lyst til.

Bogen er tænkt som en lommebog du kan slå op i, når du har brug for en god historie. Én man altid kan have med sig. Vi vil opfordre til at du gør fortællingerne til

dine egne ved at genfortælle dem, men selvfølgelig kan du også læse dem op. Lige meget hvordan du end bruger den, så er du med til at skabe ”den store fortælling”, som du, jeg og Gud er med i.

Til hver fortælling har vi henvist til et bibelsted, som hænger sammen med fortællingens tema. Bibelstederne fra det Nye Testamente er fra nyoversættelsen; Den Nye Aftale. Det har vi valgt, fordi vi gerne vil opfordre til at bruge den, da den kan give større forståelse for teksterne, især i de vanskelige passager. Bibelstederne fra det Gamle Testamente er fra den autoriserede oversættelse fra 1992.

Tak til bidragsyderne

En tak skal lyde til alle de, som har bidraget med eventyr, anekdoter, genfortællinger fra Biblen og personlige beretninger.

God fortællerlyst!

FDFs Kristendomsudvalg

I De dødes land

Der var engang et land, der ville afskaffe døden. De var træt af, at dem de elskede gik bort, og de ville derfor gerne leve evigt. De lavede en aftale med Døden: hvis de kunne slette alle referencer til døden i tale, skrift, al slags kunst, ja selv i tanken, så ville han undlade at komme for at hente dem. Det lykkedes efter noget tid for landet; ingen talte om døden, ingen digtede om døden, ingen malede døden, ingen tænkte på døden. Og døden holdt sig, som aftalt, væk fra byen. I landet mærkede man først ingen forandring. Alt fortsatte som hidtil, og det gjorde det længe, men umærkbart skete der en forandring. Ingen skyndte sig helt så meget, for man havde jo al tid i verden man ville have. Alligevel var folk lidt fortravlede, for hvad skulle de gøre i dag, og hvad skulle de gøre i morgen? Rastløsheden indfandt sig, og ingen fik rigtig gjort noget. Vægtskålen var væk. Det, der før fik folk til at veje deres tid og handlinger på en guldvægt var borte. Derfor blev alle handlinger lige gyldige, ja ligegyldige! Nogen mistede modet, ville stoppe, men kunne ikke huske, hvad det var, der kunne få det til at stoppe. Døden var glemt,

både for det gode og for det onde: Det onde var det, som alle til hver en tid havde tænkt om døden, at den tog kære bort og afsluttede livet. Men døden var også glemt for det gode: det at den gav livet fylde, værdi og vægt.

Hvordan gik det så i landet uden døden, lever de stadig? Til sidst kunne man snart ikke kalde det et liv, for hvad er livet egentlig uden døden? Alt blev bare mere og mere gråt og meningsløst.

En dag kom Døden tilbage. Han kaldte sig det han var: Døden. Men da ingen kendte hans navn, virkede han som rottefængereren fra Hamlet. Han spillede på sin fløjte, og mange gik med. Mange gamle, nogle midaldrende, et par unge og et enkelt barn fulgte ham. Ingen forstod helt hvorhen, "med Døden" sagde man bare. Slægtninge og venner til dem, der var gået med, ventede selvfølgelig på, at de skulle komme tilbage, og græd, da det ikke skete. Døden kom igen og alle spurgte: "Hvor er dem, der gik med? Kommer de tilbage nu?" Døden sagde kort og nøgternt, som kun døden kan sige det: "De kommer aldrig tilbage!" I landet, hvor man havde levet i en evighed, kendte man godt ordet "aldrig", for "aldrig" og "evigheden" er nært beslægtede. Endnu nogle folk gik med døden denne gang og, de blev væk for altid. Senere kom døden når man kaldte, men indimellem også når der ikke blev kaldt. Igen

kendte hvert et barn og voksen døden, både for alt det dårlige, men også for alt det gode; nemlig at døden er med til at gøre vores liv værdifuldt og enestående. Og at man skal huske at passe på det, og værdsatte alt det, man har her i livet.

Tekst: Prædikernes bog 8, 15-17

Da priste jeg glæden, for intet under solen er bedre for mennesket end at spise og drikke og være glad. Det kan ledsage mennesket i dets slid alle de levedage, Gud har givet det under solen. Hver gang jeg havde til hensigt at forstå visdom og få indsigt i den plage, der forekommer på jorden – hverken dag eller nat får man søvn i øjnene – da indså jeg om alt det, Gud gør, at mennesket ikke kan finde ud af det, der sker under solen. Hvor meget mennesket end slider og søger, finder det ikke ud af det. Og selv om den vise siger, at han forstår det, kan han ikke finde ud af det.

2

Den Lykkelige Prins

Genfortælling, original af Oscar Wilde

Der var engang en konge. Kongen havde én eneste søn, og sønnen blev kaldt Den Lykkelige Prins, fordi han altid var så munter, og strålede af glæde. Men en dag blev prinsen alvorligt syg og døde.

I sin sorg ville kongen gøre noget, for at mindet om prinsen skulle leve, og han rejste derfor en stor, flot statue af sønnen på en høj søjle midt på byens på torv. Statuen var ikklædt en smuk kappe af det fineste guld, og øjnene var af de smukkeste diamanter. Det var den smukkeste statue, man nogensinde havde set. Her stod statuen til glæde for de fattige arbejdere, når de efter dagens arbejde i marken, kom hjem.

Dagene gik, og årene gik, og folk vandrede stadig forbi den og huskede Den Lykkelige Prins.

En dag kom en svale flyvende. Den var på vej på træk til sydens sol og varme sammen med alle de andre svaler. Svalen var kommet bagud og halsede efter de andre, men det var blevet mørkt, så den måtte slå sig ned for natten og sove. Den slog sig ned på skulderen

af den smukke statue, for her kunne den sidde i læ bag hovedet på Den Lykkelige Prins. Her faldt den i søvn. Men med ét vågnede svalen. Hvad var det? Den fik jo et varmt dryp af noget i hovedet? Svalen kiggede op. Det var underligt, for der var ingen skyer og ingen regn i sigte. Igen blev den ramt af et varmt dryp, og endnu et. Svalen kiggede på statuens hoved og kunne se, at dryppene var tårer, der løb ned af prinsens kind. "Hvorfor græder du?" pippede svalen. Prinsen svarede stille: "Engang levede jeg i uforstyrret lykke bag slot-tets tykke mure. Her var livet så godt og uden smerte, men nu hvor jeg står midt på torvet, ser jeg så meget smerte hos alle menneskene, der går forbi. Kan du se det vindue derhenne? Bag det sidder en mor med sit barn, men hun har ingen mad at give det." Prinsen kiggede trist over mod vinduet, for derefter at se på svalen: "Hak mit diamantøje ud, og flyv over og læg det i vindueskarmen hos moderen!" "Det kan jeg da ikke!" Svarede svalen. "Det ville være synd hvis du mistede et øje, og for resten har jeg ikke tid. Jeg er en trækfugl, og jeg skal indhente alle de andre fugle inden det bliver for koldt, og jeg dør af kulde!" Men svalen så på prinsen og blev rørt. Den hakkede øjet af diamant ud, og fløj over og gav det til moderen. Moderen og barnet strålede af lykke, de var blevet reddet!

Nu var det blevet sent, og svalen måtte overnatte endnu en nat på prinsens skulder. Næste morgen gjorde svalen sig klar til at flyve igen, men lige i det den satte af, og skulle til at flyve, sagde prinsen.

”Kan du ser den far dernede? Kan du se tårerne i hans øjne? Han har ikke råd til medicin til sit døende barn. Hak guld af min kappe, og flyv ned og læg det i deres vindue.”

Men svalen svarede: ”Jeg har ikke tid. Jeg er en trækfugl og jeg skal indhente alle de andre fugle inden det bliver for koldt, for så dør jeg af kulde!” Men svalen blev igen rørt da den så på prinsen, og den hakkede guld af prinsens kappe, og fløj ned til manden med det. Og endnu engang reddede de barnet og faderen. Men det var blevet sent, og svalen måtte overnatte endnu en nat på prinsens skulder.

Sådan gik den ene dag efter den anden, og hver dag blev svalen mindet om et andet menneskes nød. Den hakkede diamanter og guld af Den Lykkelige Prins, og fløj rundt med det til alle dem, der var i nød. Til sidst var prinsen helt afpillet, og ikke længere en flot statue klædt i guld og diamanter. Vinteren kom. Det blev koldt, sneen faldt og svalen, som stadig sad på prinsens skulder, døde og faldt til jorden, kold og forfrossen. Prinsen fældede en lille tåre, der ramte fuglen til afsked. Så kom foråret og smeltede sneen og alle folk

kunne igen komme ud.

En dag kom borgmesteren og byrådet forbi statuen. De så hvor grim den var blevet. Diamanterne og guldet var væk, så de væltede den og smed den ud på lossepladsen til alt det andet affald. Kongen kunne ikke gøre noget. Da de slog statuen i stykker, fandt de en blyklump indeni på størrelse med en hånd. De forsøgte at støbe den om, men det lykkedes ikke, og derfor røg den også ud.

Oppe i himlen kaldte Gud en dag på en af sine engle og bad den om at flyve ned på jorden og for at finde de to mest værdifulde ting den kunne.

Englen fløj ned, og kom kort efter tilbage med to ting: en død svale og en lille blyklump på størrelse med en hånd.

Gud sagde til englen: Du så ret.

Tekst: I kor 13, 4-7;

Kærligheden er tålmodig, og kærligheden er mild. Kærligheden bliver ikke misundelig, den praler ikke og fører sig ikke frem. Kærligheden gør ikke noget den ikke kan stå ved. Den gør ikke noget for sin egen skyld, lader sig ikke provokere, bærer ikke nag, og fryder sig ikke når der sker noget uretfærdigt, men glæder sig over sandheden. Kærligheden finder sig i alt, tror alt, håber alt, udholder alt.

I Joh 4, 7-12;

Kære venner, lad os elske hinanden, for kærligheden kommer fra Gud. Enhver der elsker, har Gud til far og ved hvem han er. Enhver der ikke elsker, kender ikke Gud, for Gud er kærlighed. Guds kærlighed blev synlig da han sendte sin eneste søn ind i verden for at vi kunne få nyt liv gennem ham. Kærligheden består ikke i at vi har elsket Gud, men i at han har elsket os. Han sendte sin søn og lod ham dø for at vi kan få tilgivet vores synder. Kære venner, når Gud elskede os så højt, så har vi også pligt til at elske hinanden. Der er aldrig nogen der har set Gud, men hvis vi elsker hinanden, så er Gud i os og hans kærlighed har nået sit mål.

3

Alene på sommerlejr

Jeg kender en dreng, som var på sommerlejr alene for første gang, da han var ni år. Det var en FDF-lejr, der ligger på en ø ude i en stor sø nede ved Silkeborg, så man skulle sejle der til med båd.

Denne her dreng, Ole hed han, havde aldrig før prøvet at være hjemme fra sin mor og far en hel uge, så han var spændt på at komme af sted. Og det har hans forældre nok også været!

Men de havde nu ikke grund til at bekymre sig, for det gik altsammen vældigt godt. Det var en rigtig sommerlejr med reveille og flaghejsning, badning, tut, kartoffel-skrælning, bål og sang. Alt det, der nu engang hører til en lejr. Og Ole og alle de andre syntes, at det var alle tiders at være på sommerlejr.

En dag var det nu lige ved, at Ole ønskede, at han aldrig var taget med på lejr. Der var nemlig nogle store drenge på lejren, der kom et andet sted fra, så Ole kendte dem ikke. Og han havde ikke spor lyst til at lære dem at kende. Tværtimod havde han prøvet på at undgå dem, for han var lidt bange for dem. Han snakkede godt nok ikke om det til nogen, for han var

jo ikke noget lille barn mere.

Men den dag havde han ikke passet nok på. Han var kommet ind på de stores sovesal, og dér havde de pludselig stået foran ham. "Hej, Gnom, hvad vil du her? Véd du ikke, at her er forbudt for pattebørn?" Og så drillede de ham, så han var lige ved at græde. Til sidst tog de ham og lukkede ham inde i et skab.

Her sad Ole så i mørket, og kom vist til at græde en lille smule. Han kunne høre, at der blev ringet til samling, og de store drenge buldrede ned ad trappen. Han prøvede at skubbe døren op, men den var låst. Så prøvede han at råbe om hjælp, men det lod ikke til at der var nogen, der kunne høre ham. Hvor længe mon han skulle sidde her? Indtil de store kom tilbage?

Der gik lidt tid. Så hørte han trin på trappen. Ole sad musestille. Pludselig hørte han, at der var en, der kaldte på ham: "Ole! Ole, er du her?" Det var Svend, kunne han høre, en af lederne. Og nu kom der liv i Ole. Han råbte og buldrede på skabsdøren, og straks efter blev døren åbnet. "Nå, der er du! Jeg kunne ikke forstå, hvor du blev af. Jeg ledte efter dig, og så hørte jeg, at du kaldte. Hvor er jeg glad for at se dig! Kom nu med ned, de andre venter!"

Ole var både lettet og glad. Han skyndte sig at tørre øjnene, han var jo trods alt en stor dreng.

Tekst: Joh 10,11-16:

Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde vil sætte sit liv på spil for fårene. En hyrde der ikke selv ejer fårene, passer dem bare for pengenes skyld og er ikke en rigtig hyrde. Han flygter så snart han ser ulven komme. (...) Jeg er den gode hyrde. Jeg kender mine får og de kender mig ligesom min far kender mig og jeg kender ham. Og jeg vil sætte mit liv på spil for fårene.

4

Den, der venter på noget godt, venter aldrig for længe.

Der var engang en konge, der havde en søn. Han hed prins Jakob, og var ikke alene kongens arving og efterfølger, men også hans ét og alt, hans øjesten og det dyrebareste, han vidste.

De fleste kender til at glæde sig så forfærdelig, at man næsten ikke kan vente. Men prins Jakob behøvede aldrig at vente. For hvis han sagde til kongen: "Jeg kan bare slet ikke vente til, at det er min fødselsdag!" Så sagde kongen: "Jamen det behøver du da heller ikke, min dreng. Vi inviterer bare alle dine kammerater i dag og giver dig nogle gaver!" Og når det så blev Jakobs rigtige fødselsdag, ja så holdt de bare fest én gang til. Jakob kunne sagtens have både fem og ti fødselsdagsfester på et år. Og jul kunne man nå at fejre på slottet mange gange inden juleaften.

Jakob havde mange kammerater men kun én eneste rigtig ven, og det var endda én som kongen og

dronningen ikke kendte til. Det var slotsgartnerens medhjælper, medhjælperens søn, Anders. En dag, da vintersolen hang lavt over slottet, og november var ved at blive december, mødtes de nederst i slotshaven. De løb om kap og sloges i de visne blade. Anders kom til at svede og smed ikke bare sin frakke, men smøgede endda skjortærmerne op.

”Hvad er det for nogle streger, du har på armen?”

Spurgte Jakob, da han fik øje på to tykke tuschstreger på Anders underarm.

Det er ventestreger, forklarede Anders: ”Hver gang, jeg mærker, hvor meget jeg venter på julen, så sætter jeg en streg. Når så juleaften endelig kommer, kan jeg se på min arm hvor meget jeg har ventet og glædet mig.”

”Hvordan er det at vente?” Spurgte Jakob.

”Det er ikke så nemt at sige” svarede Anders, ”men hvis man venter på noget godt, så er det rart at vente, man kan godt blive utålmodig, men man venter alligevel aldrig for længe.”

Jakob sagde først ingenting, han følte sig udenfor, for selv om han var prins, eller snarere fordi han var prins, så vidste han meget lidt om at længes, og om at vente.

Og det mærkelige var, at han savnede at længes og vente. Anders rullede sit ærme ned og afbrød Jakobs tanker: ”Min far siger, at det at vente og glæde sig og

gøre sig klar, er det halve af festen. Og han siger, at uden længsel og venten, da bliver livet tomhed og øde, og at længslen og håbene sommetider er vigtigere end det, der i virkeligheden kommer til at ske!" Jakob syntes, det lød sært. Derfor måtte han spørge: "Men hvad så hvis man har længtes og ventet og det, man har ventet på, så bliver helt anderledes, end man havde tænkt sig. Hvad så?"

Anders trak på skulderen og tog sine vanter på igen. Men lidt efter sagde han: "Jeg hørte faktisk den anden dag om nogen, der havde længtes og ventet, og som blev vældigt sure og skuffede, da de fik det, de havde ventet på. Det var fordi de havde troet, at det ville se anderledes ud. Det var en historie, jeg hørte i kirken. Du ved, min bedstemor spiller jo på orglet og vil tit have mig med, så nogle gange hører jeg lidt efter. Og her den anden dag fortalte de en historie om Jesus, der kom hjem til den by, hvor han var født. Han gik ind i deres kirke og læste noget op fra Guds bog, noget om, hvordan alting skulle blive godt engang. Noget med én, der skulle komme og give mennesker nyt liv. Og da Jesus havde læst det, så sagde han: "Det jeg har læst om, sker lige nu! Jeg er den, der skal komme fra Gud og give mennesker nyt liv!" Det havde folk ventet og håbet på og længtes efter i mange århundreder, og først blev de glade over at høre det, men så

var der pludselig én, der sagde, at han da havde leget med Jesus som dreng, og at ens legekammerat da ikke kunne komme fra Gud og give mennesker nyt liv! Og en anden sagde, at hun havde skiftet ble på Jesus, da han var baby og ham var der da intet særligt ved. Og så skiftede de alle sammen mening og blev enormt gale; de pressede Jesus ud af synagogen og videre ud af byen og helt ud på randen af den kant, deres by var bygget på. For det var meningen, at de ville slå ham ihjel.”

”Døde han så?” spurgte Jakob. ”Nej da, han gik bare sin vej. De kunne ikke gøre ham noget, han skulle jo ud og gøre alt det gode, som han havde med fra Gud. Og så efter nogen tid var der nogen, der godt kunne mærke, at Jesus lige bestemt var ham, de havde håbet på og længtes efter og ventet på.” Og derfor holder vi jo fest til jul, fordi Jesus kommer til os med Guds kærlighed! Og min far siger, at det, alle mennesker inderst inde længes efter og håber på, det er, at blive holdt af, så man kan mærke, at man er god nok. Og det er jo alt det dér med Gud og Guds kærlighed og korset og det.”

Da prins Jakob nogle timer senere sad rødkindet ved den kongelige aftensmad, spurgte kongen, om han snart var ved at vente på julen, for nu kunne de jo holde den når som helst? ”Far!” Sagde Jakob. ”I år

vil jeg gerne prøve at vente.” ”Vente?” Sagde kongen forundret. ”Ja, jeg vil gerne prøve at længes og håbe og vente på Gud og gaverne helt til juleaften og på den måde gøre mig klar til jul.” ”Jamen du behøver da ikke at længes og håbe og vente, mit kære barn. Vi kan såmænd holde jul første gang i morgen, hvis det skal være!”

Men Jakob holdt på sit og den aften fortalte han kongen en del om det han havde fået fortalt om at længes og håbe og vente og såmænd også om Jesus den dag i sin fødeby.

Og da kongen holdt sin årlige juletale i fjernsynet, syntes slotsgartnerens medhjælpers medhjælper aldrig han havde hørt en bedre tale. ”Det var som talt ud af min mund!” Sagde han

Tekst: Luk. 4, 16-44

Han kom også til Nazaret, hvor han var vokset op, og på sabbatten gik han hen i synagogen som han plejede.(...) Jeg er sendt for at befri de undertrykte, Guds tid er kommet. (...) Da folk i synagogen hørte det, blev de rasende. (...) Men han banede sig vej gennem flokken og forlod dem. (...) Jesus tog videre til en Kapernaum, en by i Galilæa.(...) Han drev også dæmoner ud af mange mennesker, og de råbte: "Du er Guds søn!"

5

Det største tab

Der boede engang en lille familie i det nordlige Afrika et stykke uden for en lille landsby. De boede i en lille bambushytte uden vinduer, men med masser af kærlighed. Familien bestod kun af en far og hans to døtre på 5 og 7 år, fordi moderen til de to piger var død i barselsengen, da hun havde født den yngste. Faren arbejdede hårdt i marken hver dag for at kunne forsørge sine to døtre, for de betød alt for ham. Pigerne var gode ved deres far, og selvom de måtte knokle hårdt og ofte med knurrende maver for at hjælpe ham, så holdt de næsten altid humøret højt, for de vidste, at deres far passede på dem, og at han elskede dem. Det sagde han nemlig til dem hver aften, inden de skulle sove.

Faren havde en ven, der hjalp ham i marken, og som altid havde været der for ham. Vennen spurgte en dag faren, om ikke han havde haft svært ved at komme sig over, at hans kone døde i barselsengen. Faren svarede, at det havde været meget svært, men at den yngste datter mindede ham om sin kone, og om hvor dejlig hun havde været. Det havde gjort ham glad igen.

Men pludselig en dag, da vennen og faren arbejdede hårdt i marken langt væk fra hytten, kunne de se røg vælte op i den retning, hvor hytten lå. Faren havde ikke sagt et ord, men havde smidt alt, hvad han havde i hænderne og var løbet med en hast, der overgik hans evner. Og selvom han havde løbet hurtigere, end de fleste ville tro muligt, så kom han for sent. Det havde måske været nogle tørre tørv, der var væltet over i ildstedet, mens pigerne var ved at forberede maden, der havde startet branden. De kunne godt være nået ud, men vennen var sikker på, at de havde forsøgt at slukke ilden med de tæpper, de havde i hytten. Til sidst havde røgen nok gjort det for svært for dem at finde ud. Faren sagde ikke noget. Hver dag sad han bare og kiggede ud mod horisonten med en lille hul-sten med en sivsnor knuget i hånden. Hans ven var bekymret for ham og kunne ikke forstå, hvordan han kunne holde ud at leve, når alt var blevet taget fra ham. Han kunne ikke begribe, at han ikke var vred, og at han kunne blive ved med at tro på livet. Endelig en dag gav faren ham et svar. Han sagde, at stenen med hullet i med den lille sivsnor, var hans yngste datters. Den mindede ham om hende, hendes søster og alt det, der havde været og alt det de havde haft sammen. På den måde levede de stadig inden i ham. Det kunne vennen godt se, men han kunne alligevel ikke forstå, at faren ikke

var vred på Gud og på livet. Han var jo blevet svigtet og forladt, selvom han altid havde været en god mand. Men faren svarede, at han havde været heldig. Han havde måske aldrig fået livet, men det havde han altså. Han havde måske heller aldrig fået sin kone og sine to dejlige døtre, men det fik han, og han havde følt kærligheden uendelig stærkt sammen med dem. Nu var det slut, men han kunne alligevel ikke være vred over alt det, han trods alt havde fået. Stenen med det lille hul og sivsnoren var dét, der fastholdt troen hos faren på trods af den voldsomme modgang. Han vidste at for at kunne tabe noget må man først have noget, og det tab mindede ham om, hvor værdifuld en tid han havde haft.

Tekst: Jobs bog 27, 2-6;

Så sandt Gud lever, han som har tilsidesat min ret, så sandt den Almægtige lever, han som har forbitret mit liv: Så længe jeg har livsånde i mig, og Guds ånde er i min næse, skal mine læber aldrig tale uret og min tunge aldrig forkynde falskhed. Jeg giver jer aldrig ret, til min død fastholder jeg min uskyld; jeg står fast på min ret, jeg slipper den ikke, mit hjerte laster mig ikke for en eneste af mine dage.

6

Dronningen, Henry og mig

Jeg glemmer aldrig den søndag. Det skete mens jeg boede i Århus og jeg en søndag formiddag gik i kirke i en af kirkerne i midtbyen, sådan som jeg plejede. Der var altergang og jeg gik op til alteret og lagde mig på knæ ved siden af de andre. Jeg så rundt på de andre, der også var til alters. Og så var det, at jeg lidt længere henne så en dame, jeg syntes, jeg kendte. Jeg ledte lidt i min hukommelse, indtil det gik op for mig, at det var Dronning Margrethe! Hende fra frimærkerne! Jeg behøvede derimod ikke at se til venstre for at se, hvem der sad på den anden side af mig. Lugten var nok. Det var Henry. Henry kendte jeg godt. Han stod tit med sine venner på et bestemt hjørne og drak guldøl og jeg fik af og til en lille snak med ham. Så vi kom hver sit sted fra og plejede ikke ligefrem at ses til daglig. Men lige præcis her knælede vi ned ved siden af hinanden, Dronningen, Henry og mig. Præsten gik rundt med brød og vin til os alle sammen, og mens jeg tyggede på brødet, tænkte jeg over det

fantastiske i det der skete. Til daglig levede vi tre hver vores vidt forskellige liv, Dronningen, Henry og mig. Vi ville aldrig spise ved samme bord alle tre på én gang, undtagen her i kirken.

Og når gudstjenesten var slut, ville vi gå hver til sit. Dronningen ville tage ud til slottet, Henry ud til vennerne på gaden og jeg ville gå hjem på mit værelse ude i byen. Alt ville fortsætte som det plejede.

Men her i kirken, ved altergangen, der betød forskellene ikke noget. Det, der betød så meget andre steder, betød ingenting her. Stilling, status og rigdom, det var alt sammen lige meget. Over for Gud var vi lige. Her var vi alle bare Guds kære og elskede børn. Side om side. Dronningen, Henry og mig.

Tekst: I kor 11, 22-33

Han tog et brød, og da han havde takket Gud for det, brækkede han det over og sagde "Det er min krop som skal ofres for jeres skyld. I skal spise brødet så I husker det jeg har gjort. (...) Kære brødre, når I samles for at spise sammen, så vent på hinanden.

7

En sang i mørket

Da jeg var tumling og skulle hjem fra FDF møde, skulle jeg gå et langt stykke gennem en skov. Det var fint nok at gå gennem skoven, når det var lyst, men det var ikke så rart, når man skulle hjem og det var blevet mørkt, for der var ingen gadelygter. Der var særligt ét sted, jeg syntes var særligt farligt. Det var et sted, hvor træerne stod helt tæt sammen på hver side af den lille vej, så man ikke kunne se noget som helst, for vejen var helt dækket af skyggerne fra træerne. Var der ikke en eller anden, der lurede på mig? En, som stod bag et af træerne, og som ville springe på mig? Ja, jeg vidste godt med fornuften, at der ikke var nogen, men sæt nu, at der lige præcis i aften var en sindssyg øksemoder løs?

Rart var det bestemt ikke. Men jeg overlevede alligevel, fordi jeg kunne noget, som hjalp mig forbi det uhyggelige sted. Til FDF havde jeg nemlig lært en sang om det med mørket.

”Du, som har tændt millioner af stjerner,” sang jeg inden i mig selv, og så sang jeg den lidt højt, når jeg kom forbi det uhyggelige sted.

Nu går jeg til FDF et andet sted, hvor jeg ikke skal gennem en mørk skov. Men der har været andre mørke steder i mit liv, jeg har skullet forbi. Og det hjælper stadig at synge en salme, når det er mørkt inden i mig eller udenfor. Så er det som om der er et lille lys, der følger med.

Tekst: I mos 1, 3-5;

Gud sagde: »Der skal være lys!« Og der blev lys. Gud så, at lyset var godt, og Gud skilte lyset fra mørket. Gud kaldte lyset dag, og mørket kaldte han nat. Så blev det aften, og det blev morgen, første dag.

*March og Lejr nr. 44. Du som har tændt millioner af stjerne,
tænd i vort mørke en tindrende tro.*

8

Eventyret om Kongen og Den Slibrige Svend

Der var engang en konge, der boede i et mægtigt kongerige. Han havde et kæmpe slot som han boede i, og en masse tjenere, der løb rundt omkring ham hele dagen og sørgede for, at han havde det godt. Kongen var en god og klog mand. Han havde egentligt ikke lyst til at være konge, men det kunne han jo ikke selv bestemme. Selvom han ikke altid var så glad for at være konge, så var han dog glad for, at riget var blevet rigere og rigere i de år han havde regeret, og at hele folket elskede ham og jublede når han kom forbi. Der var fred og lykke i det lille land.

Men en dag skete der noget. Han fik et brev fra en mand, der boede langt væk fra kongens slot. Manden, der hed Slibrige Svend, skrev, at han ville dræbe kongen hvis ikke han gav ham en hel masse penge. Kongen blev selvfølgelig meget bange og tænkte meget over, hvordan han skulle løse dette problem. En dødstrus-

sel mod en konge var ikke bare hvilken som helst dødstrussel. Han snakkede med alle sine vejledere, og de var alle sammen enige om, at kongen skulle tage af sted ned til manden og slå ham ihjel med sine bare næver. Så kunne hele folket nemlig lære, at sådan kan man ikke behandle en konge. Og hvis hele folket lærte noget af det, så ville det jo være en god slutning på en ellers ærgerlig historie.

Men kongen synes ikke det var en god ide. Han havde ikke selv nogen børn, og han så hele folket som sine egne. Og man kunne jo ikke slå en af sine egne børn ihjel, selvom de ville én ondt? Nej, en far måtte være tilgivende overfor dem der begik dumheder, også selvom de var så alvorlige. Men hans vejledere syntes, at han var en værre bangebuks, når han sådan sad og forsvarede Slibrige Svend. De havde nemlig før hørt om Slibrige Svend, at han var en skidt karl, der altid gjorde andre ondt, og stjal og sloges hvor end han kom hen. De fortalte masser af historier om ham, og kongen blev mere og mere sur på Slibrige Svend. Nu kunne også han se, at denne mand skulle skaffes af vejen. Han besluttede sig for, at ham og hans fire vejledere skulle ride af sted næste dag, for at tage affære. Men om natten sov kongen uroligt. Han blev ved med at drømme om en lille dreng, der igennem hele sin opvækst havde fået prygl, tæsk og hårde ord, lige meget

hvor han gik hen, og nu, som voksen, slog igen på hele verden. I drømmen var der også en konge, som valgte at få skudt den voldelige mand, og selvom han bad om nåde, var kongen ligeglad og hård.

Da kongen vågnede næste morgen var han meget i tvivl. Skulle han behandle denne Slibrige Svend som alle de andre børn i riget, eller skulle han sættes i fængsel eller slås ihjel når han nu var farlig for de andre?

Han havde endnu ikke bestemt sig, da han satte sig op på sin hest og red af sted med de andre. Han fortalte dem ikke om drømmen, for de ville ikke forstå den. Det var han sikker på. De tænkte nemlig ikke særligt meget over andet, end at få flere penge til riget, og det var jo sådan set også det kongen skulle bruge dem til. Men drømmen blev ved med at gå ham på.

Ridturen var lang og hård, og de måtte slå lejr på en lille mark. De rejste nemlig i al hemmelighed, så folk ikke ville stå og juble og gøre vejen ufremkommelig. De faldt alle hurtigt i søvn i deres telte, for de skulle tidligt op og ride det sidste stykke, så de kunne nå Slibrige Svend næste dag. Kongen sov igen uroligt med den samme drøm, og han vågnede meget tidligere end de andre. Han stod op, pakkede sine ting og listede af sted mod sin hest, der stod og græssede i nærheden. Solen var næsten stået op, og da han kiggede ind af

teltet så han sine fire vejledere ligge der og sove som små, fredfyldte børn. ”Hvor var de dejlige når de tiede stille,” tænkte kongen og smilede ved sig selv. Nu vidste han hvad han skulle gøre.

Han drog af sted, og kom hurtigt til den landsby, hvor Slibrige Svend boede. Kongen havde forklædt sig som tigger, så landsbyens beboere ikke kunne kende ham. Folk kiggede hånligt på ham, og han kom til at tænke over, at han kun blev hyldet til daglig fordi han lignede en konge. Som almindelig mand var han jo bare almindelig, og så var der ingen der kastede sig i støvet for ham. Det gik op for ham hvor hårdt det sommetider måtte være, aldrig at leve uden bekymringer om mad, husly og sultne børn.

Han fandt det lille hus hvor Slibrige Svend boede, og han listede ind. Og der lå han så. Denne farlige, voldelige mand, der havde sendt kongen en dødstrussel. Og han lå der på sin lille briks og krammede en bamse, hvis hoved næsten var røget af. Han havde et lille smil om munden og forpjusket hår, så kongen slet ikke kunne lade være med at blive blød om hjertet. Han kiggede sig omkring i lokalet hvor han sov, og der var rodet og beskidt. Intet guld på væggene, intet marmor og ingen kæmpe malerier af sig selv og alt det man ejede. Han tænkte lidt.

Kongen havde taget et brev med, og en lille pose

penge så Slibrige Svend kunne rejse et sted hen og starte på et nyt liv. Han lagde brevet og pengene i Slibrige Svends favn, og kongen listede ud igen før han vågnede. Han red tilbage til sine vejledere, og fortalte dem hvad der var sket. De troede ikke rigtigt på det og forstod slet ikke kongens handling, før de hørte hvad der stod i brevet. Der stod:

”En lille dreng, der vokser op i strid og splid og nød, kan kun på mirakuløs vis gå hen og blive sød. Men når man sover ganske blidt, man bliver et barn igen, her er lidt at starte livet på. Brug det godt min ven!”

Tekst: Mark 10,14-15;

Da Jesus så det, blev han vred og sagde. ”I skal lade børnene komme hen til mig. Det må I ikke forhindre dem i, for Guds rige er til for sådan nogen som dem. Husk at hvis man ikke tager imod Guds rige på samme måde som et barn, så kommer man slet ikke ind i det.”

Joh 3, 16-17;

Gud elskede nemlig verden så højt at han ofrede sin eneste søn for at den der tror på ham, ikke skal dø, men få evigt liv. Gud sendte sin søn til verden for at frelse den, ikke for at dømme den.

9

Mennesker på gaden

S-toget sagtnede farten, jeg så regnen mod vinduet og lukkede min jakke, da døren gik op. Jeg gik op gennem Hovedbanegården og igen ned ad trappen mod Reventlowsgade. Jeg fortsatte i den regnfylde, mørke efterårsblæst ad Istedgade. Et stykke nede af den berømte og berygtede gade ligger herberget Mændenes Hjem, hvor 100 mænd opholder sig en nat eller to, en uge, måneder eller år: Med alle ejendele i to bærepoter, altid berusede, altid på vej ingen steder hen. Det var mit mål.

Jeg havde indstillet mig på at småløbe hele vejen hjem i tørvejr, op under taget, hvor de små praktikantværelser lå. Men efter få skridt gik jeg langsommere, grebet af dyb undren. Det var ikke vejr at sende en hund ud i, og jeg havde ventet at møde tomme fortove. Men i Istedgade gik livet sin vante gang.

På venstre side af gaden holdt pigerne til. De fandt lidt læ i porte og døre, og trak som de plejede i miniskørter, på udkig efter mulige kunder. På modsatte fortov var narkomanernes. De snakkede og røg, de mest påvirkede sad sløvt på fortovet, mens enkelte lå livløse

i regnen.

Selv i dette vejr, var det ikke kun pigerne, der var til stede, men også flokke af turister med kameraer og øjne på stilke. Alt sammen midt i Istedgades mylder af pornobutikker, pushere og politibiler. En af Københavns attraktioner i sin udstilling af menneskelig elendighed. Jeg kendte miljøet godt, men det var alligevel overvældende denne aften. Der kan være så megen håbløshed, så meget regn, blæst og mørke at meningsløsheden vinder. Hvad kunne jeg stille op over for al denne elendighed? Hvad kunne jeg overhovedet gøre for ét eneste af disse mennesker, inden jeg nogle måneder senere skulle rejse igen? Var jeg ikke også bare en dum turist på oplevelsestur i deres liv? Kunne jeg være det bekendt?

”Hvad glø du på?” Et voldsomt brøl fra en mand vækkede mig af mine tanker. Han slingrede enormt beruset fra holdepunkt til holdepunkt på modsatte fortove. Det var et mirakel, at han holdt sig på benene. Han var vred, for han troede at jeg havde kigget efter ham og hans brandert. Jeg blev bange, for jeg vidste at ingen ville hjælpe mig, hvis han besluttede at give mig et par på hovedet. Jeg havde ofte nok set folk blive nedlagt i Istedgade. Jeg prøvede at berolige manden, som i mellemtiden havde fået armen om en lygtepæl overfor mig. ”Jeg står og ser på livet!” Råbte jeg tilbage

til ham.

På trods af sin kæmpebrandert svarede han mig lynhurtigt: "Livet? Det er ikke her!" Så slap han sin fortøjning ved lygtepælen, og vaklede videre ud af mit liv. Lige så slingrende som han kom ind. Men han leverede en udgangsreplik som hjalp mig videre. Man kan finde mening i at pege på en anden vej. Man kan udholde mørket, fordi man ved at lyset findes. Måske bare ikke det sted man lige er.

Tekst: Joh 12, 46 – 47

Jeg er kommet ind i verden som et lys for at alle der tror på mig, ikke skal blive ved med at leve i mørke. Hvis nogen hører hvad jeg siger, men ikke retter sig efter det, er det ikke mig der dømmer ham. Jeg er ikke kommet for at dømme verden, men for at frelse den.

10

Hænder

For efterhånden mange år siden, da jeg var en lille pige på omkring seks år, var jeg i sommerhus med mine forældre og mine brødre. Sommerhuset ligger meget langt ude på landet, og der er ikke nogen gadelygter. Om natten bliver det virkeligt mørkt, især de dage, hvor det er overskyet, og der ingen stjerner er at se. En aften besøgte vi nogle af mine forældres venner, de boede i et sommerhus ikke langt fra vores. Da klokken begyndte at blive mange, og vi børn gerne ville hjem til os selv, fik vi lov til at gå alene i forvejen. Det var fuldstændig mørkt, hverken månen eller stjerner var til at få øje på. Man kunne ikke se, hvor man gik, eller om man var ved at støde ind i noget. Ja man kunne faktisk ikke se en hånd for sig. Vi kendte vejen ud og ind, så vi kunne godt finde hjem, men for at vi ikke skulle falde over sten eller grene, der var faldet ned, tog vi hinanden i hånden. Min lillebror gik mellem min storebror og mig. Vi havde altså alle tre en at støtte os til, hvis vi var ved at snuble. Selvom mørket var sort og faren føltes stor, kom vi sikkert hjem til det trygge og varme sommerhus. Den næste morgen, da vi alle var stået

op, spurgte min far min lillebror, om ikke det havde været uhyggeligt at gå i mørket, hvor man ikke kunne se en hånd for sig og hvor man nemt kunne falde eller blive væk fra hinanden. Min lillebror svarede med det samme: ”Nej slet ikke, for jeg holdt jo min storebror i hånden.” Jeg sagde lidt surt: ”Jamen du holdt da også mig i hånden!” og så svarede han: ”Nej, det var da mig, der holdt dig i hånden!”

Det var tydeligt, at min lillebror følte, at han ved at holde min storebror i hånden fik kræfter og styrke til at passe på mig, og derfor var det ham, der holdt mig i hånden den aften. Hvem der holdt hvem i hånden, er vi vist aldrig blevet helt enige om. Men at vi gav hinanden den nødvendige tryghed, som vi havde brug for i mørket, det er der ingen tvivl om.

Tekst: Joh 1, 4 – 9

Livet lå i ordet, og livet var menneskers lys. Det skinner for os i mørket, og mørket har ikke kunnet vinde over det. Der kom en mand der hed Johannes. Han var sendt af Gud og kom for at fortælle om lyset så alle kunne tro på Gud. Johannes var ikke selv lyset, men kom for at fortælle om det. Det rigtige lys, der skinner for alle mennesker, var på vej ind i verden.

I Joh 4, 19-21;

Vi elsker hinanden fordi han elskede os først. Men hvis man siger at man elsker Gud, og alligevel hader de andre i menigheden, så lyver man. Den der ikke elsker de andre, som han jo kan se, kan heller ikke elske Gud som han aldrig har set. Det er Jesus der siger at den der elsker Gud, også skal elske sine brødre.

||

Festen; en kalabas med palmevin

En høvding, der regerede over mange landsbyer, besluttede sig for at holde en stor fest for hele sit folk. Han sendte bud til alle landsbyerne for at bekendtgøre begivenheden. Hans budbringere meddelte folk, at festen ville finde sted på den og den dag, og bad hver især medbringe en kalabas med palmevin.

Festdagen kom. Folk badede og iførte sig deres bedste tøj. De gik til høvdingens landsby og mange hundrede mænd med deres familier fyldte veje og stier. De samlede sig foran høvdingens hus, og der blev trommet og danset. Hver mand gik, så snart han trådte ind i festsalen, med sin kalabas hen til en stor lerkrukke og hældte sit bidrag af palmevin ned i den.

Nu var der en mand, som meget gerne ville deltage i festen, men han havde ingen vin at tage med. Hans kone sagde "Hvorfor køber du ikke noget palmevin hos vinbonden, som har masser af vin?"

Men manden svarede: "Hvad? Skulle jeg bruge penge for at kunne deltage i en fest, som er gratis? Nej, der

må være en anden udvej!" Og lidt efter sagde han til konen: "Hundreder og atter hundreder af mennesker vil hælde deres vin i høvdingens krukke. Kan én kalabas vand ødelægge så meget vin? Hvem vil kunne mærke forskel?" Og så fyldte han sin kalabas med vand og gik med de andre til høvdingens landsby. Ved ankomsten så han de andre hælde deres vin i en stor krukke og han gik hen og hældte vandet i. Derefter hilste han på høvdingen. Så gik han hen hvor mændene sad, og satte sig og ventede på, at vinen skulle blive serveret.

Da alle gæsterne var ankommet, gav høvdingen sine tjenere ordre til at fylde alles kopper. Kopperne blev fyldt, og alle ventede på signalet til at drikke. Manden, som kun havde medbragt vand, var utålmodig, for der er ikke noget så forfriskende som palmevin!

Høvdingen gav tegn og alle gæsterne førte deres kopper til munden. De smagte. De smagte en gang til. Og hvad de smagte var ikke palmevin, men vand! For hver enkelt af dem havde tænkt: "En kalabas vand kan da ikke ødelægge en stor krukke god palmevin!" Og hver enkelt af dem havde fyldt sin kalabas ved vandkilden. Så den store lerkrukke indeholdt ikke andet end rent vand, og det var vand, de måtte nøjes med ved høvdingens fest. Derfor siger folk i Cameroun: "Hvis der kun bringes vand med til festen, ja så må der drikkes vand".

Det er en både sjov og også tankevækkende historie. Det tankevækkende er jo, at smagen af vandet skuffer så meget selvom festdeltagerne jo bare drikker det, de fortjener at drikke. På samme måde er det med fællesskab alle steder og også i FDF. Tænk over, hvad du selv bringer med til fællesskabet. Vil du bringe vand eller god palmevin? Vil du bringe surhed, fjendskab og sladder? Eller vil du bringe kærlighed, opmærksomhed, godt humør og venskab?

Tekst: Luk 14, 16 – 24

Jesus sagde til ham: "Der var engang en mand der ville holde en stor fest og inviterede mange mennesker. På festdagen sendte han en slave af sted for at sige til gæsterne at det hele var parat og de skulle komme nu. Men den ene efter den anden fandt på undskyldninger. (...) Slaven vendte tilbage og fortalte det til sin herre der blev rasende. Han sagde til slaven: "skynd dig ud på gaden og hent alle de fattige og lamme, halte og blinde mennesker du kan finde. (...) Og jeg siger jer: Ingen af dem der var inviteret i første omgang, kommer med til min fest.

12

David og kongen

Der var engang en ung mand, som hed David. Han var sådan én, som alle kunne lide, og det gik som regel godt med det David kastede sig ud i. Selv vidste David, at det var fordi Gud var med ham. David var blevet soldat i kongens hær, og det varede ikke længe før han steg i graderne og blev en fornem mand. Nu var det ham, man stolede på, når fjenderne angreb landet. Engang, da kongens hær havde været i krig, og David kom ridende hjem efter at have drevet fjenderne på flugt, hørte han kvinderne i byen synge. De hang ud af vinduerne, og hvad var det, de sang? De sang: "Kongen drev 1000 mænd på flugt, men David klarede mange fler!" Også kongen hørte, hvad kvinderne sang. Og han blev misundelig og vred og råbte: "Skulle David være bedre end mig?! Det er mig, der er konge!" Han var bange for, at folket skulle gøre David til konge i stedet for ham. Derfor greb han sit spyd, vendte sig mod David, og kastede det mod ham af al sin magt, for nu skulle det være slut med David! Men spydet ramte ved siden af, og David skyndte sig at flygte sammen med sine mænd. Ud af byen og op i bjergene, for nu

var intet sted sikkert. Kongen ville jage David overalt for at slå ham ihjel, for når kongen først havde sat sig noget for, kunne intet standse ham.

En aften var David og hans mænd krøbet ind i en hule i bjerget, helt længst inde, hvor mørket dækkede dem. Der sad de helt stille og lyttede til kongens soldater, som var ganske tæt på. Det var sent, og de kunne høre kongen råbe, at han var træt og ville hvile sig lidt før jagten på David gik videre. Og tænk! Så gik kongen lige ind i den klippehule, hvor David sad med sine venner. Det var godt, at de sad så langt inde, at skyggerne skjulte dem. Derfra kunne de sidde og se, hvordan kongen bredte sin kappe ud og lagde sig på den, og snart kunne de høre det tunge åndedrag, der betød, at kongen sov. Så sagde mændene til David: "Nu har du chancen! Gå nu hen og straf ham for hans ondskab, gå hen og slå din fjende ihjel!" David tænkte sig godt om, og så krøb han langsomt hen til den sovende konge og tog sit sværd frem. Mændene tænkte, at nu ville David hugge hovedet af sin værste fjende, og det var vel nok på tide! Men det gjorde David ikke. I stedet skar han et stykke af kongens kappe og krøb tilbage i mørket. Da kongen kort efter vågnede igen og kommanderede sine soldater ud på fornyet jagt på David, skyndte David sig ud af hulen. Han løb op på en bakketop, stillede sig med stofstykket i hånden og råbte ned til kongen:

”Konge! Hvorfor er du vred på mig? Jeg vil ikke gøre dig fortræd. Se selv, jeg kunne have dræbt dig, men jeg gjorde det ikke. Mon ikke dette stykke mangler på din kappe?” Og da kunne både kongen og soldaterne se, at der manglede et stort stykke stof på kongens kappe, og de forstod, at David havde skånet sin værste fjende. Så red kongen hjem, med bøjet hoved og en kappe der manglede et stykke.

Tekst: I Sam 18, 6;

Da de kom tilbage, efter at David havde dræbt filisteren, gik kvinderne fra alle byer i Israel kong Saul i møde under sang og dans til pauker, glædesråb og triangler, og de dansende kvinder sang: Saul har dræbt sine tusinder, men David sine titusinder. Det syntes Saul ikke om, og han blev meget vred. Han sagde: »David giver de ti tusind og mig tusind. Nu mangler han kun kongemagten!« Fra den dag så Saul skævt til David.

I Sam 19, 9 – 12;

Men den onde ånd fra Herren kom over Saul, da han sad i sit hus med sit spyd i hånden, mens David spillede. Saul søgte at spidde David til væggen med spyddet; men han bøjede sig til side for Saul, som jog spyddet ind i væggen. Så flygtede David og undslap. Samme nat sendte Saul folk til Davids hus for at holde ham under bevogtning, så

han kunne dræbe ham om morgenen. Men Davids hustru Mikal fortalte ham det og sagde: »Hvis du ikke bringer dig i sikkerhed i nat, er du en død mand i morgen.« Så firede Mikal David ned fra vinduet, og han flygtede og undslap.

I Sam 24, 5-9

Da sagde Davids mænd til ham: »Nu er den dag kommet, som Herren talte om, da han sagde til dig: Jeg giver din fjende i din hånd, så du kan gøre ved ham, hvad du vil.« David rejste sig og skar i ubemærkethed en flig af Sauls kappe; men bagefter fik han samvittighedskvaler, fordi han havde skåret Sauls kappeflig af, og han sagde til sine mænd: »Herren bevare mig fra at gøre dette mod min herre, mod Herrens salvede! Jeg lægger ikke hånd på ham, for han er Herrens salvede.« Og David talte strengt til sine mænd og tillod dem ikke at overfalde Saul. Saul forlod hulen og drog videre.

I Sam 24, 17-20;

Da David havde sagt alt dette til Saul, svarede Saul: »Min søn David, er det virkelig dig, der taler?« Og han brast i gråd. Så sagde han til David: »Retten er på din side, ikke på min, for du har handlet godt mod mig, mens jeg har handlet ondt mod dig. Du har i dag vist, at du vil mig det godt, da du ikke dræbte mig, skønt Herren havde givet mig i din magt. Når man møder sin fjende, lader man ham så

*gå i fred? Herren gengælde dig det gode, du har gjort mod
mig i dag!*

13

Hvilket mærke går du med?

Christoffer og August var brødre. Christoffer var den ældste og August var hans lillebror. Nogle gange var de ret gode venner. Det var specielt, når Christoffer godt gad lave noget sammen med August. Andre gange skændtes de helt vildt. Det var som regel, når August absolut ville være med, når Christoffer bare gerne ville lave noget sammen med nogle andre.

Fodbold var det allervigtigste i Christoffers liv. Han spillede på et hold, og han trænede en hel masse hjemme i haven. Han så alt det fodbold i fjernsynet, som hans mor ville lade ham se, og han elskede at gå til de store kampe sammen med sin far. Christoffer havde bare ét lille problem. Eller måske var det faktisk ret stort. Han var nemlig ikke særlig god til at spille fodbold. Selv om han trænede og trænede, så var han bare ikke god. Han kunne ikke stå på mål og han kunne heller ikke score mål. Men alligevel elskede han fodbold.

August havde det bestemt ikke sådan. Han var faktisk

helt ligeglad med fodbold. Til gengæld var han vild med at læse. Tegneserier, bøger om helte, bøger om gamle dage og bøger om dinosaurer.

En dag dumpede der et brev ind af dørsprækken. Det var biblioteket nede i byen, der gerne ville invitere alle børn på besøg i efterårsferien. De skulle komme ned og lave en udstilling, om et eller andet, de vidste noget om. Og gerne noget, som de havde læst om i en bog. Christoffer var ved at dø bare ved tanken. Det lød simpelthen for kedeligt. Han ville hellere spille bold. August syntes til gengæld, at det lød ret spændende. Faktisk vidste han en hel masse, bare fordi han havde læst bøger. Han gik længe og overvejede hvad han skulle lave en udstilling om. Til sidst besluttede han sig for, at det skulle være om helte.

Endelig blev det efterårsferie, og mens Christoffer løb rundt ude i haven, arbejdede August på sin udstilling. Og den blev rigtig flot. Det var en stor papkasse, som var malet som om det var en by. Inde i kassen stod der også nogle huse, som han havde bygget af LEGO. Superman hang ned fra "loftet" i en snor. Spiderman klatrede op af et af husene. Harry Potter stod med løftet tryllestav og kæmpede mod en kæmpe slange. Alle hans yndlingshelte var med. Udstillingen var så flot, at biblioteket valgte at give ham en præmie. Det var en medalje, som han kunne gå med om halsen. Og

så han kom i avisen og fjernsynet og det hele!
Christoffer blev rigtigt sur. Han havde aldrig nogen sinde fået en medalje for noget som helst. Og så kom hans snottede lillebror, og lavede noget med nogle dukker i en papkasse. Det var simpelthen for åndssvagt. ”Jeg vil ønske August var død”, sagde han til sin mor, mens han var lige ved at græde. Hans mor kiggede længe på ham. Så gik hun og lidt efter kom hun tilbage med en æske. Nede i den æske lå der et stearinlys med et kors på. Hun satte stearinlyset på bordet og tændte det. Og så sagde hun: ”Den gang du var helt lille, der tog vi dig med hen i kirken for at få dig døbt. Præsten tændte det her stearinlys til dig, og så tegnede hun et usynligt kors på din pande, lige der hvor en kongekrone ville sidde. Hun tegnede også et på dit bryst. Lige der hvor en medalje ville hænge. Det gjorde hun for at vise os, mig og far og alle gæsterne, at du er en helt speciel og meget dejlig dreng. En dreng, der fortjente at få en medalje allerede den gang han var helt lille bitte, og slet ikke kunne gå eller noget som helst endnu. Du kan ikke selv huske det, og vi kan heller ikke se det. Men du fik det her lys med hjem, og når du kigger på det, så skal du tænke på, at du hele tiden går rundt med en medalje. Ikke en billig en af plastik eller noget, der skal ligne guld, men et usynligt kors som du har fået af Gud selv, fordi du er noget

ganske særligt” Christoffer tænkte lidt over det hun havde sagt, og han sagde undskyld til sin lillebror for at blive så sur. I stedet for sagde han tillykke, og de løb ud i haven og legede superhelte.

Tekst: Mark 10, 13-16

Folk bar nogle børn hen til Jesus for at han skulle velsigne dem, men disciplene skældte dem ud. Da Jesus så det, blev han vred og sagde: "I skal lade børnene komme hen til mig. Det må I ikke forhindre dem i, for Guds rige er til for sådan nogle som dem. Husk at hvis man ikke tager imod Guds rige på samme måde som et barn, så kommer man slet ikke ind i det." Så trak han børnene ind til sig og lagde sine hænder på dem og velsignede dem.

14

Hvor er din bror?

Jeg kommer fra en stor familie med en stor gård. Så der var god plads til at lege spændende lege og også masser af plads til at komme galt af sted indimellem, de voksne kunne jo ikke gå og holde øje med os. Vi skulle selvfølgelig passe skolen og hjælpe til i marken, men ellers var der frit spil til at bygge huler, sove på høløftet, føre krig mod børnene oppe fra landsbyen, drille karlene og pigerne eller tage del i den helt store vandkamp.

Nu skal du høre en historie fra et tidspunkt, hvor der ikke var nær så mange børn på gården. Det var mine brors tvillinger, Chresten og Holger, på højest 5 år, der lige havde fået nye handsker i julegave. Med fartstriber på! De var meget stolte af dem, og havde dem på hele tiden, også da de besøgte farfar og nu gik ud på eventyr på den gamle gård. På et tidspunkt kom de til kostalden, der var helt tom, fordi alle køerne var blevet solgt. Vinduerne var sådan nogen med mange små ruder i, og dem begyndte de to drenge at slå i stykker med deres nye handsker. Farfar brugte jo alligevel ikke stalden længere, så dét kunne der ikke ske

noget ved. Hvor var det sjovt! Bang! med knyttet hånd inde i handsken, så klirrede glasset, og bang! En rude mere og én mere!

Lige indtil farfar pludselig dukkede op. Så var det det ikke spor sjovt længere. Nej, hvor han var gal og skældte ud! De havde da også nået at slå 50 små ruder i stykker, men de troede jo ikke det gjorde noget. Så det var egentlig først nu, da farfar skældte ud, at det gik op for dem, hvad de havde gjort. Og de blev meget bange og kede af det. Faktisk blev Holger så ked af det, at han helt forsvandt i mange timer. ”Chresten, hvor er din bror?” Spurgte de voksne. Men det vidste han ikke, og pludselig gik det op for både ham og de voksne, at han var blevet væk. ”Holger, hvor er du?” Råbte de, og de ledte alle vegne.

Efter lang tid fandt de ham endelig: Han havde gemt sig i bilens bagagerum oppe i den mørke garage. Der lå han så; forgrædt og fuld af snot over en skyld, han slet ikke kunne bære. ”Kom Holger!” Sagde faren. ”Nu finder vi farfar og får sagt undskyld, så skal det nok blive godt igen.” Som sagt, så gjort. Efter at have fået tørret det værste snot af, fik Holger sagt undskyld, og farfar sagde, at nu skulle det være glemt. Så tog han ham med op i laden, hvor han fik lov at sidde på den store traktor, mens farfar reparerede en maskine. Holger var glad igen, men han var også helt udmattet,

så han faldt i søvn. Da han vågnede var det begyndt at sne. De fineste små fnug dalede ned fra himlen. Da var det pludselig, at drengen sagde: "Man kunne næsten digte; det hvide dækker alt det slemme, vi har gjort!" Og farfar smilede og blev helt rørt i hjertet over det han havde sagt. Men det var der nok ingen, der havde lagt mærke til, hvis han ikke selv havde fortalt det.

Tekst: Luk. 15, 11-24

Der var engang en mand der havde to sønner. En dag sagde den yngste: "Far, lad mig få de penge jeg skal arve, allerede nu," og så delte manden sin formue mellem dem. Kort tid efter pakkede den yngste søn alle sine ting sammen og rejste til et fremmed land langt væk. Her levede han et vildt liv og strøede om sig med penge. Så blev der hungersnød i det land hvor han boede, og han havde ingenting at spise.(...) Så rejste han hjem. Mens han stadig var langt væk, fik hans far øje på ham. Han fik ondt af sønnen og løb ham i møde og omfavnede og kyssede ham. "Far" sagde sønnen. "Jeg har opført mig forkert både over for dig, og over for Gud. Jeg fortjener ikke længere at blive behandlet som din søn. (...) "Jeg har fået min søn tilbage. Han var død, men er blevet levende igen. Jeg havde mistet ham, men nu er han blevet fundet. Og så blev der festet.

15

Asger og munken

For flere hundrede år siden blev der født en dreng, som man kaldte Asger. Han havde hverken mor eller far, så han voksede op hos sin bedstemor i et lillebitte, kummerligt hus på heden, langt fra mennesker. Bedstemoren døde, da Asger var 10 år, og da vidste han ikke andet end at forlade huset og gå ud i verden og søge lykken. Men der var ikke rigtig nogen lykke i verden for en dreng, der var fattig og helt alene. Det fandt Asger hurtigt ud af. Og slet ikke for en dreng, som ingen søgte efter eller havde brug for. Engang imellem fik Asger et krus varmt øl og en humpel brød et sted. Men ingen bad ham om at blive, eller tog sig af ham. Dog skal jeg love jer for, at Asger også så sølle ud; han var mager, snavset og lugtede, og han havde lus og lopper. Når folk så ham, så havde de ikke lyst til at være gode ved ham, selv om det var dét, Asger trængte allermost til. Sommetider blev Asger nødt til at sjæle for at få mad. En gang han blev opdaget, fik han tæsk af bonden, som han havde stjålet fra, så hans ryg havde blå mærker i mange dage. Han sov, hvor han bedst kunne og ofte græd han sig selv i søvn af sult og

kulde og ensomhed, og han tænke, at det da var sølle, så lidt lykke der var til ham i hans unge liv. Der kunne gå dage, hvor Asger ikke talte med et menneske, og sommetider blev han nødt til at sige: "Vær hilset Asger, og Guds fred" til sig selv, for det var der ingen andre, der sagde til ham.

Da Asgers bedstemor levede, havde hun lært ham at bede fadervor og slå korsets tegn, og hun havde fortalt om Vorherre, der altid tager sig af de små og ensomme og forladte og som særligt bekymrer sig for dem, som alle andre foragter eller var ligeglad med. Det trøstede sommetider, når Asger trykkede sig ind til en ko i en stald, hvor han havde sneget sig ind for at søge ly for natten. Så kunne han mærke, at hans øjne blev våde af al den ensomhed og at hans mave snørede sig sammen og blev en øm knude. "Vorherre ser især de ensomme og forladte og han vil ikke, at nogen skal gå tabt i ensomhed!" Sådan sagde han for at trøste sig selv, og sommetider troede han, at han mærkede en hånd på sin kind lige når han var ved at falde i søvn, og en stemme, der sagte hviskede "Sov kun mit barn, jeg er her."

Nu var det blevet efterår, de fleste dage var rå og blæsende. Asger fulgte bare vejen mod syd, for mod nord, hvor kulden var, ville han ikke gå. En af de eneste solskinsdage, der var det efterår, gik Asger nogenlunde

tilpas hen ad den ujævne vej. Men bedst som han gik, opdagede han en mand, der lå under et træ lidt fra vejen. Da Asger kom lidt tættere på, kunne han se, at det var en munk, og at han sov. Det vigtige var imidlertid, at denne munk havde en madpose liggende ved siden af sig. Tyk og svulmende var den og lige til at stikke sin magre hånd ned i, for at finde noget at putte i den sultne mave. Asger listede forsigtigt hen mod den sovende mand. Lydløst nærmede han sig madposen, og uden en lyd stak han hånden ned i den. Men lige da han ville tage den op igen, mærkede han et greb om håndleddet. Asger så op, og vidste, hvad han ville få at se, for det han havde set de andre gange, hvor han var blevet grebet i tyveri: et par vrede, hånlige, hadefulde øjne. Men da Asger så op, da mødte han nogle venlige øjne, ja det så næsten ud som om manden smilede! "Er du sulten?" Spurgte han venligt. Asger nikkede uden at sige noget, hans stemme var ligesom helt tør. "Tag bare så meget, du kan spise". Og så ville munken høre, hvorfor sådan en dreng gik her på vejen helt alene, og om han ikke havde far og mor eller nogen, der kendte ham, og hvad han hed. "Jeg hedder Asger." Sagde han og munken gentog hans navn "Asger." Men da måtte Asger græde, for ingen, foruden ham selv, havde sagt hans navn siden bedstemoren døde. Og så fortalte Asger sin historie, mens han sad og kikkede

ned i jorden og hev græstotter op af jorden. Han fortalte det hele. Både det jeg har fortalt jer og meget mere. Og munken lyttede alvorligt og afbrød ikke en eneste gang.

”Har du slet ingen?” Spurgte munken, da Asger var færdig med at fortælle ”Nej.” Sagde Asger. ”Jeg har ikke nogen, kun Vorherre, men jeg synes ikke, han har taget sig så meget af mig. Min bedstemor sagde altid, at Vorherre især tager sig af de fortabte og ensomme og forladte, fordi det er dem, der har mest brug for det. Hun fortalte mig engang én af Vorherres historier. Den om at han går ud og leder efter det får, der er blevet allermest væk, og leder og leder til han finder det, fordi han holder så meget af det. Og sådan et får må jeg da være!” Fortsatte Asger, ”for ingen har været så forladt og bange og fortabt og ensom og sulten som jeg.”

Asger begyndte at græde igen, og munken lagde forsigtigt sin hånd på hans. ”Nej, det har du vist ret i Asger. Ingen har været så forladt og bange og fortabt og ensom og sulten som du. Men kan det hænde at det er mig som Vorherre har sendt, for at finde det får, der er blevet allermest væk? ” ”Det var da ikke dig, der fandt mig, men mig, der fandt dig!” Sagde Asger og kom til at smile, selv om hans næse løb og hans øjne var røde og fyldt med tårer. Munken slog en høj, mild

latter op, og Asger måtte le med. Han lo som han ikke havde leet i lange, lange tider, han lo så han fik ondt i maven og havde svært ved at få vejret.

Da de havde grinet færdigt, tog munken Asger med hjem til sit kloster, og det var for resten klostret i Øm, og der boede han og lærte at læse og skrive og en hel masse andet. Og først, da han var så stor, at han kunne klare sig selv, forlod han klosteret. Senere blev han i øvrigt skriver hos selve kongen, men det er en hel anden historie.

Denne historie slutter om aftenen, den dag Asger fandt munken under træet. For da Asger var kommet til klosteret og havde fået mere mad og rent tøj og et bad, var han med til aftenmesse i munkenes kirke. Den var stor og smuk og ren, bygget i røde sten og uden billeder på væggen. Men bag alteret var der en altertavle af en skønhed, som Asger aldrig havde set mage til. Farverne var stærke og den var fuld af billeder. Det største billede forestillede Jesus på korset, men der var også mange andre billeder, både små og lidt større. Ude i siden, helt ude til højre var der et lille billede, som Asger ikke kunne få øjnene fra. Det var et billede af en mand med et får på skulderen, det får, der var blevet allermest væk, men som alligevel blev fundet. "Det er nok mig, det får," tænkte Asger, "for ingen har været så forladt og bange og fortabt og ensom og sul-

ten som jeg.” Og så lukkede han øjnene og munkenes sang smøg sig blødt og varmt om ham. Asger faldt i søvn, midt i messen og drømte, at han var et lille får, som Vorherre bar hjem på sine skuldre.

Tekst: Luk 15, 3- 7

Så fortalte Jesus dem en lignelse: "Hvis en af jer har hundrede får og et af dem bliver væk, vil han så ikke efterlade de nioghalvfems får i ørkenen og gå ud for at lede efter det han mangler, lige til han finder det?(...) Sådan er det også i himlen. Der er der større glæde over én synder der omvender sig, end over nioghalvfems der lever sådan som Gud vil have det, og derfor ikke har brug for at omvende sig.

16

Aldrig alene

Jeg var i Indien. I varme, støjende, stinkende, overfyldte Indien. Jeg havde været undervejs i 3 uger, og turen var ved at nå sit absolutte nulpunkt. Jeg rejste med min kusine og vi havde det ikke godt med hinanden. Stemningen mellem os var trykket og beslutningerne var svære at tage. Rundt om os var der fattigdom. En fattigdom, der var svær at takle, og jeg vidste ikke hvad jeg skulle stille op med alle disse ulykkelige mennesker. Jeg prøvede at lukke dem ude og tænke på det bidrag, jeg ville sende til Folkekirkens nødhjælp, når jeg kom hjem til Danmark. Det hjalp bare ikke, når jeg gang på gang fik klasket fattigdommens hjælpeløse og trøstesløse væsen i hovedet. Jeg savnede alt det derhjemme og jeg fortrængte savnet af min kæreste og overbeviste mig selv om, at det her så var min dannelsesrejse, lige meget hvor elendig den så end måtte være. En af disse varme, trykkende dage fandt jeg en telefonboks og gav efter for fristelsen til at ringe hjem. Jeg fik min kæreste i røret og han var så tæt på. Vi talte længe sammen og han var i godt humør, for han skulle ud og høre musik med en god kammerat. Og så

klik! Ja så var samtalen slut og han var væk. Uendeligt langt væk og jeg følte mig så alene igen. Jeg stod der i telefonboksen og blev klar over, at jeg ikke orkede mere. Jeg ville tage hjem og bruge resten af pengene på en anden rejse, og jeg blev enig med mig selv om, at det ikke kunne være meningen, at det skulle være så trist at rejse.

Vi skulle mødes med nogle af min kusines venner senere på rejsen, så dem kunne hun hægte sig på, men jeg var stadig ikke tilfreds med min beslutning, og jeg var skuffet og ked af det. Jeg gik tilbage mod hotellet, men kom så i tanke om, at det var tid til at indløse en rejsecheck, da jeg ikke havde flere penge. Jeg stillede mig op i den lange kø, og der var som sædvanligt kvælende varmt. Jeg stod bagved en lille mand. Han vendte sig om mod mig, og spurgte hvor jeg kom fra. Jeg fortalte ham, at jeg kom fra Danmark. Og så var det, de fantastiske ord kom fra ham:

Han spurgte: "Do you know Ulla?" (Kender du Ulla?)

Det skøre var, at jeg med det samme svarede: "Ulla Berg?" Og han svarer: "Yes!"

"Yes, she's my neighbour!" (Ja, hun er min nabo)

Svarer jeg.

Der er 800 millioner indere, og her stod en af dem foran mig i en kø i en bank og fortalte mig, at han kendte min nabo! Og så kom vi selvfølgelig til at

snakke. Køen var pludselig alt for kort, for det viste sig jo at vi havde flere stier der krydsede hinanden. Jo min nabo Ulla havde været i Indien nogle år tidligere, og her havde hun så åbenbart arbejdet sammen med ham her. Han inviterede min kusine og mig hjem til sin familie til middag, og vi havde den skønneste aften. Vi talte blandt andet om at være kristen i Indien, om at rejse i Indien, at være væk og ja... i det hele taget at være til! På et tidspunkt sagde han, at han takkede Gud for at have stillet os i samme kø på det samme tidspunkt.

Jeg blev i Indien tiden ud, og rejsen blev fra da af noget helt andet. Jeg havde fået flyttet mit fokus fra alt det negative, og jeg havde nu fået følelsen af, at jeg ikke var alene og jeg fik en varm følelse af nærvær.

Tabt var jeg ikke helt, men jeg mærkede alligevel, hvordan det var at blive fundet. Jeg var blevet husket og set. Gud havde ikke glemt mig, han kom mig til undsætning, der hvor det var allerværst. Jeg tænker tit på, at jeg i denne situation blev klar over Guds hjælp, fordi jeg blev gjort opmærksom på den. Hvor tit hører Gud ikke vores bøn, og hjælper os på måder, der er så finurlige, at vi ikke tænker over det? Gud hører vore bønner og han er med os. Han glemmer os ikke. Vi er aldrig alene.

Tekst: Luk 15, 3- 7

Så fortalte Jesus dem en lignelse: "Hvis en af jer har hundrede får og et af dem bliver væk, vil han så ikke efterlade de nioghalvfems får i ørkenen og gå ud for at lede efter det han mangler, lige til han finder det?(...) Sådan er det også i himlen. Der er der større glæde over én synder der omvender sig, end over nioghalvfems der lever sådan som Gud vil have det, og derfor ikke har brug for at omvende sig.

17

Johannes' nattesyner

I kristendomsfølgelsens år blev Johannes og de andre i hans kirke, fanget og forvist til øen Patmos i Middelhavet. Da soldaterne kom og hentede dem midt under en gudstjeneste, troede de, at de skulle henrettes. Men magten havde andre planer med dem. De blev ikke dræbt, men afskibet til den afsides ø Patmos for at arbejde i stenbruddet. Det var slid fra morgen til aften, også for den gamle, krumbøjede Johannes, og der var sorg, sult, savn, værkende lemmer og afstumpe fangevogtere.

Men på trods af alt fik de det alligevel til at blive til et liv. For når det blev aften, og mørket gjorde arbejdet umuligt, da krøb de sammen om bålet, hvor ilden oplyste deres støvede ansigter. Og så fortalte den gamle Johannes: "Salige er de afmægtige", sagde han.

Og fortsatte:

"Selv om vi bliver behandlet dårligt,
er vi uerstattelige og værdifulde,
selv om vi er bedrøvede,
så er der mere til os end sorg,
selv om de taler til os som om vi var dumme,

så er vi vise og kloge,
selv om mørket omgiver os,
så er der lys tilbage, også til os,
selv om vore undertrykkere tror,
de har magten,
så er det magten, der har dem.

For salige er de afmægtige”

Efter Johannes' tale, der var et ekko af Vorherres ord, lå den gode stilhed og varmede i mørket, og så fortsatte Johannes med endnu engang at fortælle om Guds by, som han havde set i et nattesyn. Om guldets der lå på gaden, om lyset i menneskers hjerte, om livets træ, der bar frugt tolv gange om året, og om den store hvide flok foran Guds himmelstol og om, hvordan alt ondt i mennesker og udenfor mennesker en dag vil blive tilintetgjort af Guds lys. De havde alle hørt det før, endda mange gange, men alligevel var det den samme varme, de mærkede i sig, hver eneste gang ordene blev sagt, og historien blev fortalt på ny. Det, Johannes sagde, blev virkeligt, mens han fortalte om det. Et kort øjeblik i hvert fald. Og de forstod, at alting allerede var, som han sagde, fordi han fortalte det. Alting var allerede anderledes, bare fordi den gamle Johannes havde fortalte, at det skulle blive det. Johannes og hans menighed i arbejdsfangelejren på Patmos kunne have delt andre fortællinger, når de

samledes om aftenen; fortællinger om had og vrede, om forurettelse og hævn, historier om, hvad de ville bruge magten til, hvis de fik den. De kunne have fortalt hinanden andre fortællinger end håbets. Med de ord, de sagde, og de ord, de lyttede til, kunne de have åbnet andre rum i deres trælsomme tilværelse, end modets og håbets og troens rum.

Det kan man altid. Fortællinger åbner rum og kaster lys, fortællinger skaber lys eller mørke, håb eller trøstesløshed. De fortællinger, vi samler på og giver videre, farver vores liv, de præger og mærker vores tro, vort håb og vore drømme og den måde, vi ser verden på. Ligesom de farvede virkeligheden for Johannes' forviste menighed. Og Johannes valgte altså fortællingerne om håb, mod og tro for at vise, at det stadig fandtes.

Hvordan det gik med Johannes og de andre på Patmos, ved ingen. Det eneste, der er bevaret fra dengang, er historien om Johannes' fremmedartede drømmesyn. Om Guds by med guldets på gaden, om lyset i menneskers hjerte, om livets træ, der bærer frugt tolv gange om året, og om den store hvide flok foran Guds himmelstol og om, hvordan alt ondt i mennesker og udenfor mennesker en dag vil blive tilintetgjort af Guds lys.

Tekst: Matt 5, 1-12

I er heldige hvis I er fattige og har fået Helligånden. Guds rige tilhører jer. (...) I er heldige hvis I bliver forfulgt fordi I gør det Gud vil have. Guds rige tilhører jer. (...) I har grund til at glæde jer, for i himlen får I jeres belønning.

Åb 21, 10-23

I mit syn førte han mig ud til et stort, højt bjerg og viste mig den hellige by, Jerusalem, der steg ned fra himlen, fra Gud. Byen lyste med guddommelig glans og skinnede som en kostbar juvel, som krystalklar Jaspis. (...) Jeg så ikke noget tempel i byen. Det er nemlig Gud, verdens hersker, og lammet selv der er dens tempel. Byen havde heller ikke brug for sol og måne til at lyse op, for stråleglansen fra Gud og lammet oplyste den.

18

Lyset i mørket

Evangelisten Johannes var kun 6 år, da hans far døde. Da sørgetiden var omme, giftede hans mor sig igen, selv om hun helst havde været fri. Men dengang kunne kvinder, der levede alene, ikke forsøge sig selv og deres børn. Den mand, Johannes' mor giftede sig med, var en, som man efterhånden blev bange for. Den første tid var han venlig og smilede pænt. Men lidt efter lidt var det, som om han krængede en ham af sig. Han blev lunefuld og ubarmhjertig, ja ond. Han straffede stort og småt, og Johannes kunne aldrig vide sig sikker for onde ord, en svidende lussing eller for det, der var værre: Nemlig at blive lukket ned i det mørke, vinduesløse forrådsrum, der lå under sovestedet. I forrådsrummet var der mørke. Ikke almindeligt mørke, som øjnene efterhånden kunne vænne sig til, men tæt, fedtet mørke, der klistrede sig til øjnene. Sort i sort. Intet lys slap ind i forrådsrummet. Når gråden og vreden var stilnet en smule af, famlede Johannes med sine hænder ud i det sorte mørke, og imens tænkte han, hvilken uendelig forskel blot en lillebitte smule lys ville have gjort. Blot en smal lysstribe, der skinnede i

mørket, og som sendte sine stråler rundt i det indelukkede, klamme rum. Bare en lillebitte smule lys. Men der kom aldrig noget lys. Der var kun mørke, så dybt et mørke, at det næsten bedøvede hans sanser.

Lys og mørke. Uden at han selv vidste af det, begyndte Johannes at bruge ordet lys om det gode og stærke og varme og mørke om alt det andet. ”Jeg har det meget mørkt”, kunne han finde på at sige, når han var ked af det, og det var han såmænd ofte.

Netop ved den tid hvor Johannes nåede den alder, som man dengang kaldte voksen, kom der to mænd til landsbyen. Og da hørte Johannes første gang fortællingerne om Jesus. Lysets fortællinger, som han uvilkårligt kaldte dem. Det var fordi de gjorde ham mindre ked af det, og fik ham til at håbe.

Allerede da Johannes hørte fortællingerne om Jesus første gang, var der flere der havde skrevet dem ned. Alligevel bestemte Johannes, da han med tiden var blevet en gammel mand, at også han ville skrive om kærlighedens Gud, der sendte sin søn til verden for at lyse og varme i menneskers mørke.

Han satte sig ved sit bord og begyndte at skrive. Det raslede, når han trak pennen over papyrussen, og der kom blæk på hans fingre, så hvis han bagefter kløede sig på næsen, blev den helt sort. Han kunne aldrig blive træt af at tænke på Guds søn, som én, der lyser

og varmer og skaber håb selv i det bitreste mørke. For det var sådan, han selv havde oplevet det, da han første gang hørte de mægtige fortællinger om Jesus, der viser mennesker, hvem Gud var.

Mens Johannes skrev, kom han undertiden til at tænke på det mørkeste sted, han kendte: på sin barndoms forråds-kælder som lå under sovestedet. For den slags tanker har man det med at få, når man sidder med en pen. Men en dag, da han lige skulle til at sætte pennen på papyrussen, da slog det ham, at mørket i forråds-kælderens ville have været, tja... lysere?, hvis han allerede dengang som barn, havde kendt de stærke, lysende, kærlige fortællinger om Guds søn. Så havde der, i det kulsorte mørke, været et lillebitte lys. I hvert fald når han lukkede øjnene.

Johannes rullede pergamentet tilbage til begyndelsen og tilføjede en sætning, der skulle være én af de første, ens øjne så, når man begyndte at læse hans fortælling: "Og lyset skinner i mørket," skrev han; "og mørket greb det ikke."

Tekst: Joh 1, 4-5

Livet lå i ordet, og livet var menneskers lys. Det skinner for os i mørket, og mørket har ikke kunnet vinde over det. Der kom en mand der hed Johannes. Han var sendt af Gud og kom for at fortælle om lyset så alle kunne tro på Gud.

Johannes var ikke selv lyset, men kom for at fortælle om det det rigtige lys, der skinner for alle mennesker, var på vej ind i verden.

19

Gud besøger verden

Når vi hører teksten om Jesu indtog i Jerusalem den første søndag i advent, er det naturligvis for at forberede os på julen, på Jesu komme og på Guds møde med verden. For på mange måder ligner de to beretninger om Jesu indtog i Jerusalem og Jesu fødsel i Betlehem hinanden. De er begge så menneskelige og så ydmyge: et barn der bliver født i en stald og lagt i en krybbe, og en mand, der er fattig og som rider ind i Jerusalem på et æsel, der ikke engang er hans eget. Mere menneskeligt og ydmygt kan Guds møde med verden næsten ikke skildres. Så meget elsker Gud verden, at han ydmyger sig og går helt ind i vores mørke, helt ind i vores katastrofe. Netop for at vise os sin kærlighed og solidaritet.

For nogle år siden besøgte kronprins Frederik og kronprinsesse Mary Seest i Kolding, dér hvor fyrværkerifabrikken eksploderede. De ønskede på den måde at give udtryk for deres medfølelse og solidaritet med ofrene. De blev vist rundt i ruinerne, og der blev også arrangeret et lukket møde med ofrene for katastrofen. Der var masser af mennesker, flag og

hyldestråb, næsten som ved Jesu indtog i Jerusalem. Den kommende konge og dronning var altså på besøg. Alle, også ofrene, udtrykte glæde ved at få vist denne opmærksomhed og omsorg. "Det er dejligt at vide, at Kronprinsen og kronprinsessen tænker på os!" Som én udtrykte det.

En tilsvarende situation, som gik verden rundt, var efter terrorangrebet på World Trade Center, hvor præsident Bush, iført hjelm og brandmandsjakke, stod side om side med en New York-brandmand. Her erklærede han sin solidaritet med ofrene, og manede til fælles kamp mod terror. Verdens mægtigste mand valgte at vise sin solidaritet med brandmændene og ofrene. Og han tog en brandmandsjakke på, og stillede sig op, midt i ruinerne. Det blev nogle bevægende billeder, som prentede sig ind på nethinden af en hel verden. Man kan naturligvis vælge at ryste på hovedet af en sådan form for opmærksomhed og af disse statsmænds besøg. Nogle vil kalde dem for patetiske. Andre vil gøre grin med dem og spørge, hvad ofrene overhovedet har ud af at få besøg af disse ledere og stormænd. Men det viser sig alligevel, at sådanne besøg rent faktisk har stor betydning for folk. De er med til at opretholde moralen og håbet. Det giver folk ny energi og mod, at deres ledere tænker på dem, og udtrykker solidaritet midt i katastrofen.

I den forstand ligner disse besøg da også evangeliet til første søndag i advent og julens budskab i det hele taget. For når Gud vælger at besøge verden, hvad enten det er det sagtmodige indtog i Jerusalem eller Jesu fødsel i Betlehem, så er det fordi han ønsker at vise sin solidaritet og tænde et håb for os midt i mørket. Han vælger at stille sig ind midt i vores katastrofe og sige: Jeg er med jer og hos jer.

Tekst: Matt 21, 1-9

Da de nærmede sig Jerusalem og var nået til Betfage på Oliebjerget, sendte Jesus to disciple af sted. "I skal gå ind i landsbyen derovre. Lige når I kommer derind, finder I et æsel som står bundet sammen med sit føl. Bind dem op og tag dem med tilbage til mig. Hvis nogen siger noget til jer, skal I forklare at det er deres herre der har brug for dem, og at han snart sender dem tilbage." På den måde gik det Gud havde sagt, i opfyldelse. Hos profeterne står der nemlig: Sig til Jerusalem: Se, din konge kommer til dig. Han ridder ydmygt på et æsel, ja, på et æsels føl. Så tog disciplene af sted og gjorde som Gud havde sagt (...) Der gik folk både foran og bagved Jesus og de råbte alle sammen: "Hosianna. Gud velsigne Davids søn. Han kommer i Herrens navn. Hosianna, himmelske Gud."

Matt 1, 18-25

Da Jesus Kristus blev født, gik det sådan til. Hans mor, Maria, var forlovet med Josef, der var efterkommer af David; men før de havde været sammen, blev Maria gravid i kraft af Helligånden. (...) På den måde gik det Gud havde sagt, i opfyldelse. Hos profeten Esajas står der nemlig: Se, jomfruen vil blive gravid og føde en søn som man vil kalde Immanuel. Oversat betyder det "Gud er med os."

20

Reflekser, månen og verdens lys

Da jeg var dreng, brugte jeg meget tid i FDF. Vi havde patruljemøder og kredsmøder og vi var også på øvelse, som vi kaldte det. Det kunne være orienteringsløb eller bare en øvelse, hvor vi skulle finde poster og løse nogle opgaver. Eller måske kæmpe mod et andet hold. På en sommerlejr og i dagslys var det helt fint. Men om efteråret og vinteren når det var mørkt, var det en helt anden oplevelse. Lidt uhyggeligt kunne det godt være

Der var naturligvis ingen af os, der var mørkeræd, for det kunne en rask dreng ikke være bekendt. Måske var vi det alligevel alle sammen. Vi sagde det bare ikke.

En aften kravlede vi rundt i noget buskads for at finde nogle poster. Det var efterår, mørkt og blæsevejr, og der var mange skyer, der for over himlen. Men bag skyerne var det fuldmåne. Somme tider skinnede månen igennem skyerne, og så var det hverken nær så mørkt eller uhyggeligt.

Jeg sagde til Christian, som kravlede bag mig, at det nu var rarest, når månen lyste for os.

Men Christian svarede: "Det er ikke månen, der lyser. Det er solen, der skinner på månen, og så ser det ud, som om den lyser."

Nu var Christian den eneste, der havde fjernsyn hjemme, for det er mange år siden, så jeg turde ikke sige ham imod. Godt nok kunne vi se, at månen lyste, men måske havde han ret, at det slet ikke var månen selv, der lyste, men at vi kun kunne se den lyse, fordi solen skinnede på den.

Jeg har siden lært, at han havde ret.

Mange år senere, da vi havde fået børn, var der ofte i TV en reklame for refleksbrikker. De der smarte små plasticfiduser, som lyser i mørket. En dag kom min kone hjem med en refleksbrik til hvert af børnene, som var små. Et af børnene blev meget glad for den, og da han i TV jo havde set, at den kan lyse i mørket, smuttede han ind i et mørkt rum med brikken for at se det. Men han kom skuffet ud og sagde: "Batteriet er brugt!"

Han havde ikke forstået, at brikken lyser, fordi noget lyser på den. Den reflekterer lyset. Ligesom jeg ikke havde forstået, at når månen lyser for os, så er det fordi solen lyser på den. Den reflekterer solens lys. Men sådan er det på en måde også med os.

Jesus siger i Joh 8,12, at ”Jeg er verdens lys” og i bjergprædikenen, Matt 5,14 siger han til os: ”I er verdens lys.”

Jeg forestiller mig, at når vi også er verdens lys, så er det som månen og refleksbrikkerne fordi han er verdens lys, og det lys skal gennem os stråle ud i verden. Vi modtager hans kærlighed, og så skal den gennem os nå ud til vore medmennesker.

Det kan du læse mere om i I Joh, 4-11, som slutter med: Når Gud har elsket os således, skylder vi også at elske hinanden.”

Tekst: Joh 8,12;

Jeg er verdens lys. Alle der følger mig, vil ikke gå i mørket, men vil have livets lys i sig.

Matt 5,14;

I er verdens lys. Man kan ikke skjule en by der ligger oppe på et bjerg.

I Joh 4, 11-12;

Kære venner. Når Gud elskede os så højt, så har vi også pligt til at elske hinanden. Der er aldrig nogen der har set Gud, men hvis vi elsker hinanden, så er Gud i os, og hans kærlighed har nået sit mål.

21

Vestenvind og hård kuling

'Hård kuling over Nissum Bredning' lød det fra lokalradioen. Vi, fire FDFere i 20 års alderen, sad i Lemvig og diskuterede, om vi skulle vove at sejle vores store sejlskib hjem fra Lemvig til Struer. Det kunne nok gå an, besluttede vi, og en time efter lagde vi fra land med kurs mod Nissum Bredning. Med vinden i ryggen ville sejlturen til Struer med motor sikkert gå stærkt. Det skulle nok gå, vi var erfarne søfolk.

Da vi rundede vigen ud mod Nissum bredning, var bølgerne fra Vesterhavet meget høje, men da skibet fik vinden ind agter, mærkede vi dem kun som store rulninger under skibet. Inden længe skulle vi passere Oddesundbroen, hvor broklappen skulle gå op, for at vi kunne sejle igennem med vores høje mast. Skibet skød god fart på trods af den lille motor. Nu skulle vi bare styre ind mellem de to bropiller og klappen ville gå op, så vi kunne passere broen.

Men broklappen gik ikke op! Havde vagten på broen da slet ikke set os?

”Jeg tror ikke broen åbner sig!” Råbte jeg gennem vinden. Ganske rigtigt, broklappen var nede, og vi var nu på vej med fuld fart og høj mast med kurs lige mod broen. ”Vi bliver nødt til at vende skibet og sejle op mod vinden. Ellers bliver masten knust!” Idet vi lagde roret om, og skibet kom på langs af bølgerne, krængede skibet voldsomt. Det gyngede faretruende, og vi kunne ikke holde os fast. Vi tog hver et reb, en livline, om livet, og fik dem med møjje og besvær surret fast til skibets mast, så vi ikke kunne risikere at blive kastet overbord i uvejret. Vi sejlede væk fra broen nu – med skibets bov stik mod bølgerne. Skibet rullede, og vandet sprøjtede ind over dækket.

Vi spejdede alle håbefulde op mod broen, men der skete ingenting.

”Hjælp! Vi er her! Se os! Åbn broen, vi skal igennem. Hjælp!!” skreg vi, mens vi fægtede med arme og ben. Manden ved broen kunne selvfølgelig ikke høre os, for der var langt og blæsten larmede. ”Vi klarer den ikke, for motoren kan ikke trække os væk, og nu driver vi ind mod broen med strømmen” råbte jeg. Alle vendte sig og kiggede. Rædselsslagne så vi nu, at skibet drev med strømmen ind mod en af bropillerne. Motoren kæmpede alt, hvad den kunne, men kunne slet ikke hamle op imod de stærke naturkræfter. Bro pillen nærmede sig og var ikke mange meter væk. Vi vidste

ikke vores levende råd.

Der var intet at stille op. Det kunne kun gå galt, alt håb var ude!

Pludselig tudede det oppe på broen, og broklappen gik op. Hurtigt fik vi vendt skibet i sejlretningen igen, og kunne sejle gennem de to bropiller. Der var jubel ombord, da vi sejlede under broen. Bag os så vi broklappen gå ned igen, og et tog kørte over broen. De havde altså forventet et tog, men opdaget vores nød og lukket broklappen op, før toget kom.

Visheden om, hvor gruelig galt det kunne være gået, gav en larmende stilhed ombord på resten af turen. Da vi nogle timer senere lagde til i Struer havn, havde alle travlt med at komme i land, så vi kunne ringe hjem, dette var før mobiltelefonernes tid! Vi fastgjorde skibet og sprang én efter én ind på broen og i land. Det splitsekund, hvor mine fødder ramte broen og jeg var sikker i havn igen, husker jeg tydeligt i dag, selv om sejlturen foregik for over 30 år siden. Jeg bøjede mig ned mod plankerne på broen og kyssede dem! Jeg var i live.

Tekst: Luk 8, 22 – 25;

Et par dage efter tog Jesus disciplene med i en båd der lå ved søen, og sagde: "Lad os sejle over til den modsatte bred." De lagde fra land, og mens de sejlede af sted, faldt

Jesus i søvn i båden. Pludselig for et stormvejr hen over søen. Båden begyndte at tage vand ind, og den var tæt på at synke. Disciplene vækkede Jesus: "Rabbi, rabbi, vi drukner!" råbte de. Men Jesus rejste sig op i båden og begyndte at råbe til stormen. Han gav vinden og bølgerne ordre til at lægge sig, og det gjorde de. Snart var søen blikstille. Så sagde han til disciplene: "Hvad har I gjort af jeres tro?" De var dybt chokerede. "Hvem i alverden kan kommandere med både vinden og bølgerne og få dem til at lystre?" Spurgte de i munden på hinanden. "Hvem er han egentlig?"

22

Vinnie Vera Veronika Viola Vilhelmsen

Vinnie Vera Veronika Viola Vilhelmsen! Sådan hedder hun! Da hun blev født, kunne hendes forældre ikke stoppe. De ville gerne give hende det hele, og derfor blev hun både opkaldt efter sin mormor og farmor og oldemor, og så én som hendes forældre vældig godt kunne lide, som de havde mødt på en ferie til Spanien engang. Det var fra hende, hun havde navnet Veronika. Selv hadede hun alle sine navne, og tænkte, at hendes forældre enten overhovedet ikke kunne lide hende, eller var nogle virkeligt mærkelige forældre. Måske Vinnie Vera Veronika Viola Vilhelmsens forældre selv for vild i navnene, i hvert fald fik hun kælenavnet V5, da hun var ganske lille. Det var så sødt, synes de! V5 synes ikke det er sødt. Hun vil hellere hedde noget helt normalt, som fx Katrine eller Karoline.

V5 er egentlig ret almindelig af udseende. Mange synes faktisk hun er rigtig pæn. Hun har langt, lyst, krøllet hår, smukke blågrønne øjne og en slank krop. Og så har hun nogle meget særlige ører. Det er ikke sådan

at de stritter ud i luften, de er heller ikke for store, og man kan heller ikke kalde dem flyveører. De er bare helt særlige, og har en lidt pudsigt fold øverst, som gør, at hun kommer til at se lidt feagtig ud. Hun bliver drillet lidt med de ører. Ikke sådan ondskabsfuldt eller noget. Hun bliver bare kaldt tehætte, alf, fe og den slags i sjov. V5 synes ikke det er sjovt. Hun hader de ører. Udefra set er V5 en sød og populær pige, men sådan føler V5 det slet ikke. Hun vil ikke være V5.

En dag da V5 sidder nede i deres have, sker det, som næsten aldrig sker i virkeligheden, men som af og til sker i historier som denne her. En lidt mærkelig, gammel dame dukker op som ud af ingenting. Hun kommer hen til V5 og siger: "Hvorfor hænger du sådan med næbet unge dame?" Og V5, der ikke bliver nær så overrasket, som man ville gøre, hvis det skete ude i virkeligheden, svarer: "Jeg er træt af at være mig!" "Jamen", siger den lidt mærkelige gamle dame, "Det kan vi da godt gøre noget ved! Hvem vil du så være?" V5 siger, at hun gerne vil hedde Katrine Hansen, have mørkt, kort hår og ører uden folder. Og PUFF siger det, og den lidt mærkelige gamle dame er pist forsvundet, og V5 tager sig til hovedet, og ser ned af sig selv: Det er Katrine Hansen hun ser.

Hendes søde forældre kalder på hende, og hun går op til huset. De kan slet ikke kende hende. "Goddag",

siger de, "Hvem er du?" "Jeg er jeres datter Katrine Hansen," siger V5. De søde forældre protesterer. De har ingen datter, der hedder Katrine Hansen. De kender slet ikke nogen der hedder Katrine. Deres datter hedder Vinnie Vera Veronika Viola Vilhelmsen, fortæller de, og hun er den dejligste datter man kan have. V5 siger, "Jamen, Det er jo mig! Jeg står lige her!" Forældrene ler og siger, at de nu nok kan kende deres egen datter, og at det i hvert fald ikke er hende. Så lukker de døren. V5 tror ikke sine egne øjne. Kan hendes forældre ikke engang kende hende? Hun har jo bare skiftet navn, og ændret sit udseende lidt. Men hun er jo stadig sig selv!

Næste dag i skolen sætter hun sig på sin sædvanlige plads. De andre spørger hvem hun er, og hvorfor hun har sat sig på V5s plads. Hun siger, at hun er Katrine Hansen, og at hun skam sidder på sin egen plads. "Vel gør du ej. Du er ikke V5. Du har jo ikke hendes lyse krøller, eller den søde fold på ørene."

Hun kan ikke forstå, at de ikke kan kende hende. Hun er jo stadig sig selv? Hun har jo bare ændret sit navn og sit udseende. Men inderst inde er hun da ikke stadig den samme? Vennerne ser lige igennem hende, og forældrene lukker hende ikke ind. Og hun bliver ærligtalt rigtig ked af sit nye jeg. Der er ikke noget ved at have et navn man godt kan lide, hvis der ikke

er nogen der kalder på én. Der er heller ikke noget ved at have pæne ører, hvis der ikke er nogen, der kan kende én. Pludselig føler hun, at hun har mistet sig selv. Av, hvor hun savner sine forældre og venner. Det er jo dem, der gør hende til den hun er. Hun vil være V5 med feører og det hele. Hun vil være den hun er, som de kender og elsker. Vinnie Vera Veronika Viola Vilhelmsen!

Og hvis det her er en rigtig historie, så dukker den lidt mærkelige, gamle dame op igen, og giver hende mulighed for at fortryde. Og PUFF, så bliver hun igen, den hun er. V5 på den fede måde med forældre og venner, der kan kende hende, og som elsker hende som hun er!

Tekst: Salmernes Bog 139,1-18:

Herre, du ransager mig og kender mig. Du ved, om jeg sidder eller står på lang afstand er du klar over min tanke; du har rede på, om jeg går eller ligger, alle mine veje er du fortrolig med.(...)Det var dig, der dannede mine nyrer, du flettede mig sammen i min mors liv. Jeg takker dig, fordi jeg er underfuldt skabt, underfulde er dine gerninger, jeg ved det fuldt ud! Mine knogler var ikke skjult for dig, da jeg blev formet i det skjulte, blev vævet i jordens dyb. Da jeg endnu var foster, havde du mig for øje; alle dagene stod skrevet i din bog, de var formet, før en eneste af dem var kommet.

Hvor er dine tanker dyrebare for mig, hvor stor er dog summen af dem, Gud! Tæller jeg dem, er de flere end sandet, bliver jeg færdig, er jeg stadig hos dig.

23

Will you send me away?

Han hed Hahn til fornavn, og et eller andet til både mellem - og efternavn, som en dansker bestemt ikke kan udtale, uden at få tungen i klemme.

Han var fra Singapore, var 35 år, uddannet ingeniør og arbejdede som lægpræst for The Boys' Bri-gade i slumområderne i byen.

Han var i Danmark på et stipendium for at studere forholdene i det kirkelige ungdomsarbejde inden-for folkekirken. Han besøgte os på FDF Efterskolen i en hel uge, og han deltog i enhver form for arbejde på skolen. Han var dybt engageret i sin opgave. Ud over de praktiske ting, som han deltog i, havde han mange samtaler med både elever og ansatte, og mange dage blev det langt ud på natten, før lyset blev slukket på skolens gæsteværelse, hvor han boede. Flere gange i ugens løb gav han overfor flere udtryk for sin undren over, at vi som "folkekirke-kristne" ikke tog vores gudsforhold mere alvorligt: at der oftest kun var

gudstjeneste én gang om ugen i sognekirken, der hvor efterskolen lå, og hvorfor vi ikke var i kirke hver eneste søndag sammen med familien og alle eleverne fra skolen, forstod han ikke.

Ved én af vores mange samtaler i løbet af ugen, forsøgte jeg at forklare ham, at der somme tider var noget andet, som min kone og jeg valgte at gøre sammen med vore børn i stedet for at gå i kirke. F.eks. at besøge vores familie i den anden ende af landet. Det forstod han simpelthen ikke!

Når der var gudstjeneste i den kirke, som man tilhørte, kunne noget vigtigere IKKE findes!

Den sidste aften under hans besøg, sad vi til langt ud på natten i køkkenet i forstanderboligen.

Vi snakkede om mange af de ting, som han havde oplevet på skolen gennem ugen. Han var meget optaget af begrebet at være "sendt" til verden på samme måde som Jesu disciple. Det er vi, og det var han. Hver dag overalt på Jorden. Da det var ved at være sengetid, og vi ville sige godnat til ham, spurgte han stille: "Will you send me away?" Først forstod jeg slet ikke hvad han mente med de ord. Om jeg ville sende ham væk? Altså, det havde jo været fastlagt i lang tid, at han skulle rejse onsdag morgen, så jeg følte da ikke lige, at det var mig som ville "sende ham væk!"

Pludselig gik det op for mig, hvad han mente med at

skulle ”sendes af sted”: Han ønskede, at vi sammen skulle bede for ham, nu hvor han skulle ”sendes af sted” og rejse tilbage til Singapore.

Så vi satte os igen ned ved køkkenbordet, foldede hænderne og bad Gud om, at Hahn måtte få hjælp og velsignelse til sit fortsatte arbejde i Singapore. Så gik Hahn i seng!

Tekst: Mark 3,13-14;

Jesus gik op på et bjerg og udvalgte tolv af sine tilhængere som han kaldte op til sig. Dem udnævnte han til sine særlige udsendinge. De skulle følges med ham, og undervejs ville han sende dem ud for at fortælle om Gud

24

Åndemod og velfærdsfred!

Ord som i virkeligheden ikke findes, kan alligevel gå hen og få en enorm betydning. Jeg tror egentlig det sker, når man oplever, at det man mangler mest af alt, er det, som ordene betyder for én, hér engang: Den værste følelse man som forældre kan have, er når et barn er blevet væk. Som sunket i jorden. Hvad? Han var her jo lige for et øjeblik siden? Det er jo nok de færreste forældre, der ikke oplever at deres børn på et eller andet tidspunkt, er uhjælpeligt forsvundet. Jeres forældre har sikkert også oplevet det med jer. Og hvis de har det, kan de helt sikkert fortælle om det, for angsten bider sig fast, og selvom den slipper sit greb, er der stadigvæk mærker efter tænderne mange år efter.

Det skete faktisk, at vores søn, da han var 3 år gammel, pludselig var som sunket i jorden. Det havde vi bare ikke drømt om kunne ske, for han kendte kvarteret vi boede i, kørte ud og ind af opgange og indkørsler på sin lille traktor og ja, han så ud som han

ejede verden, når kom kørende der. Jeg begyndte at lede efter ham og en time oplevedes som en evighed, når man søger det dyrebareste man har. Jeg kunne i min fortvivlelse pludselig høre min egen far sige til mig: ”Stol på, at Han har sagt; jeg lader dig aldrig i stikken og svigter dig ikke.”

Endelig ser jeg, langt væk fra villavejene på en nylig anlagt byggeplads, min egen, skønne dreng stå med tårer i øjnene og kalde på far. Han stod som støbt ned i mudderet, med mudder op til støvlekanten. ”Ku du høre mig?” Spurgte han. ”Ja, det kunne jeg, da jeg bad til Gud om ikke at lade os i stikken og ikke svigte os.” Sagde jeg.

Sønnike havde jo bare haft det heltemed, som alle børn har, at gå til grænsen og lidt længere, når verden skal indtages og opdages. Og så kan du mærke suset ved at blive væk, og så blive fundet igen! Det samme heltemed havde han mange år senere, da han skulle på kanotur en uge i Sverige med FDF. Det var hans første tur til udlandet. Som teenager var det bare for pinligt, at slæbe forældrene med til bussen og vinke farvel. Så i døren gav han os et knus og sagde, ”Jeg ønsker jer åndemod og velfærdsfred!”

Hvilke tanker havde han mon i grunden tænkt?

Tekst: Hebræerbrevet 13,5:

I skal ikke lade jer styre af kærlighed til penge, men være tilfredse med det I har, for Gud har jo sagt: Jeg vil aldrig forlade dig eller svigte dig.

Luk 15, 3- 7

Så fortalte Jesus dem en lignelse: "Hvis en af jer har hundrede får og et af dem bliver væk, vil han så ikke efterlade de nioghalvfems får i ørkenen og gå ud for at lede efter det han mangler, lige til han finder det?(...) Sådan er det også i himlen. Der er der større glæde over én synder der omvender sig, end over nioghalvfems der lever sådan som Gud vil have det, og derfor ikke har brug for at omvende sig.
